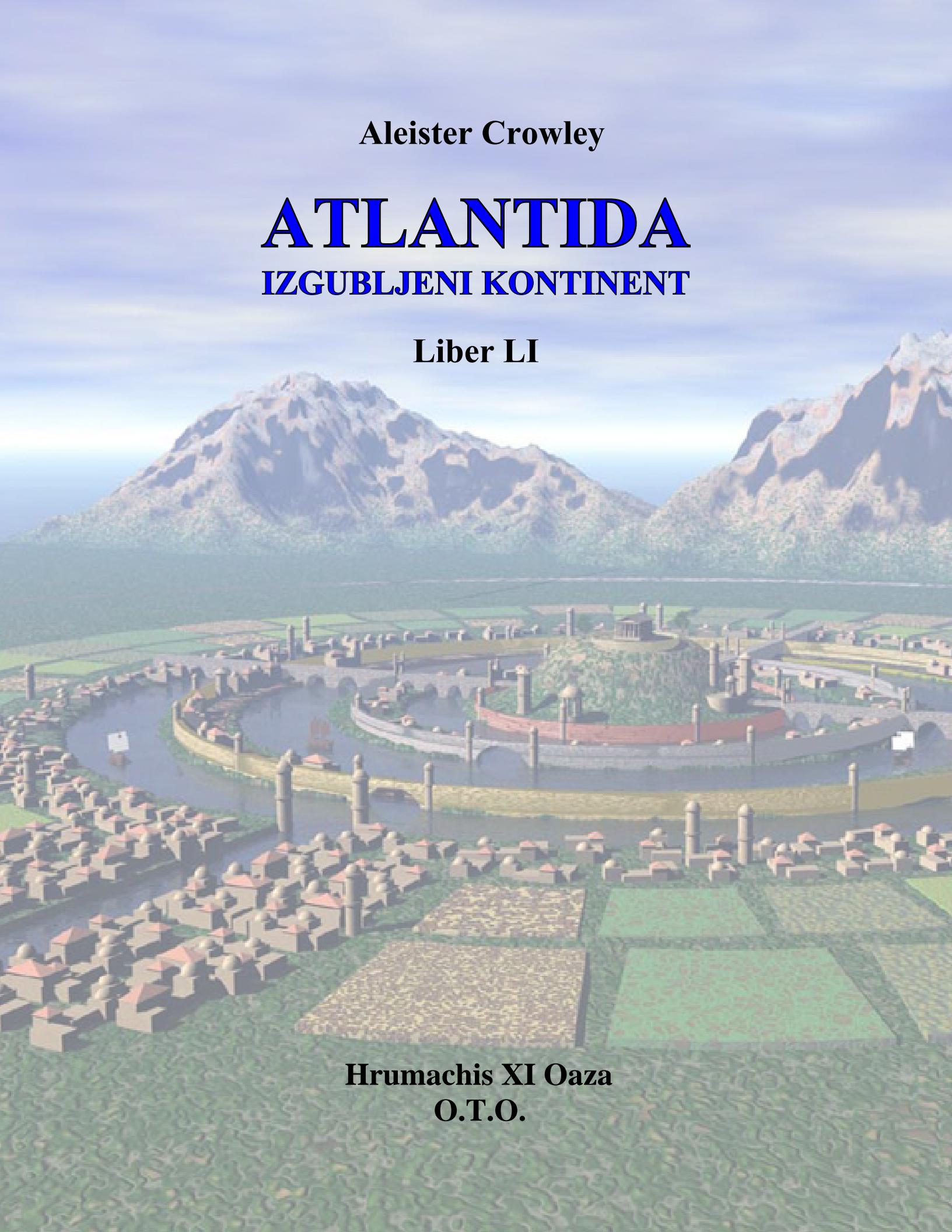

Aleister Crowley

ATLANTIDA

IZGUBLJENI KONTINENT

Liber LI

Hrumachis XI Oaza
O.T.O.

A.:. A.:

Ordo Templi Orientis

Deus

Homo

Est

SADRŽAJ

Uvod	4
I O visoravnima podno Atlasa, o njegovoj ropskoj rasi	5
II O rasu Atlasa	7
III O cilju magičara Atlasa; o Zrou; njegovim osobinama i korišćenju; o tome šta se sa njim kombinovalo; i o crnom fosforu	10
IV O takozvanoj magici Atlantiđana	13
V O visokoj kući Atlasa, o njenim stanovnicima, o njihovom ponašanju i običajima, te o živućem Atlu	15
VI O podzemnim vrtovima Atlasa i o navodnoj trgovini sa inkubima, sukubima i demonima mraka	18
VII O braku i drugim čudnim običajima Atlantiđana; o žrtvovanju Bogovima	21
VIII O istoriji Atlasa, od najranijih početaka do trenutka pre katastrofe	23
IX O katastrofi, o prethodnim događajima i pretpostavljenim uzrocima	27
Beleške	29

Elektronsko Izdanje
 Hrumachis XI Oaza Ordo Templi Orientis
 Beograd 2008

UVOD

Prošle godine sam bio odabran da cenjenog K-Z, koji je odlučio da premine, to jest, pridruži se Njima na Veneri, nasledim kao jedan od Sedam Baštinika Atlantide. Dato mi je da proglašim, koliko je to moguće, istinu o toj tajnovitoj izgubljenoj zemlji. Naravno, nikad nije više od sedmine mudrosti poveravano ikome od ovih Sedam, a oni su se sretali samo jednom svake trideset i tri godine. Zaštita je garantovana međusobnim preklapanjem sistema "sanjanja istine" i "pripremanjem protivrečja". Prvi gotovo objašnjava sebe; drugi je nerazumljiv normalnom čoveku. On trenira pojedinca za bilo šta, uvežbavajući ga da bude suprotnost samom sebi. Na kraju, mislili su, kada je to ostvario, mogli su ga podučiti, bez prljanja ličnim interesom studenta, bez veštačkih impresija, koje su mu od ranije ostale u umu.

Ja sam, na primer, a da nisam ni znao, bio naučen da zabeležim ta posmatranja životom leptira. Sve impresije su se razjasnile u mekom vosku moga mozga; nikad nisam brinuo, jer ogrebotina na vosku ni malo ne liči zvuku koji je time stvoren. Drugim rečima, bio sam savršen posmatrač, budući da nisam znao da posmatram. Stoga, ako se dovoljno posvetite svome srcu, ono će pulsirati.

Nastaviću opis u skladu sa gorenavedenim.

I

O VISORAVNIMA PODNO ATLASA, O NJEGOVOJ ROPSKOJ RASI¹

Atlas je istinsko ime ovog arhipelaga - kontinent je sveukupno gledajući pogrešan izraz, jer su svaka "kuća" ili planinski vrh bili odvojeni od svojih drugova, uglavnom prirodnim, a često i uskim vodenim putevima. Afrički Atlas je puki ogrank tog lanca. Pravi Atlas je podupirao drevni svet pomoću moralne i magičke snage, te odatle dolazi ime mitskog nosača sveta.

Koren reči dolazi od Lemurijanskog "Tla" ili "Tlas", crno, što će naknadno biti razjašnjeno. "A" je ženski prefiks, izведен iz oblika usta kada ispuštamo zvuk. Stoga je "Crna Žena" nama najbliži prevod; Latinski jezik poseduje adekvatniji ekvivalent.

Planine nisu bile samo međusobno odvojene morskim kanalima, nego i ravnicama u podnožju, pomoću litica koje su bile izglađene i vezane prirodnim ili umetnim načinom, visokim barem po trideset stopa sa svake strane, kako bi bio onemogućen pristup.

Te visoravni su generacijama izravnavane napornim radom. Vinogradi i voćnjaci su se nalazili na gornjim padinama, dok su oni u osnovi bili odani žitu i travnatim livadama, gde su pasla Atlasova amfibijska stada. Te nama nepoznate žitarice su rasle u morskoj vodi, a periodične poplave su se koristile poput Nila u Egiptu. Ogromne plutajuće razine od spužvastog kamena su držale sela, jer nikakva vrsta drveća nije rasla na ravnima, pa ona i nisu bila poznata. Sela su bila nastanjena ljudima sličnim današnjoj kavkaskoj rasi. Bilo im je zabranjeno jesti bilo kakvu hranu namenjenu gospodarima, tako da nisu smeli koristiti ni žito, ni amfibije, ni velike zalihe školjkaša, već su se morali hraniti onim što su zvali "nebeski hleb". Taj hleb je zaista dolazio sa planina, međutim, bio je krajnje bezvredan. Cela populacija je neprestano naporno radila. Mladi i aktivniji su se brinuli za amfibije, uzgajali žito, sakupljali školjkaše i "nebeski hleb" za svoje starešine, i bili naterani da produžavaju vrstu. Sa dvadeset godina smatrali su se dovoljno snažnima za fabriku, gde su radili u grupama, šesnaest od dvadeset i četiri sata, na mašinama koje su bile mešavina današnjih pumpi i mlinova. Ta mašina je davala Atlasu "ZRO" ² ili "snagu" o čemu će kasnije govoriti. Svaki radnik koji bi pokazivao trenutnu slabost bio bi prebačen na rad sa fosforom, gde je za koji mesec sigurno umirao. Fosfor je bio osnovna potreba Atlasa; nisu ga koristili u crvenom i žutom, nego u trećem obliku, tamnoplavom ili radije tamnoljubičastom, poznatom jedino kao prah, finiji od najfinijeg zlata, tvrđi od dijamanta, jedanaest puta teži od žutog fosfora, teško zapaljiv i tako zastrašujuće otrovan daje, uprkos svake predostrožnosti unca, mogao pobiti i do 250 ljudi. O njegovim osobinama će govoriti kasnije.

Veće Mudrih, sastavljen od najboljih filozofa Atlasa, koje je napisalo: "Dokon mozak je pretnja Društvu", držalo je ljude u krajnjem ropstvu i neznanju. Zato je osnovan sistem mentalne kulture, sastavljen iz dva dela:

1. kao osnova, velika količina beskorisnih, nepovezanih činjenica
2. superstruktura laži

Prvi deo je bio obavezan, pa su ljudi drugi prihvatali bez protesta.³

Jezik visoravni je bio jednostavan, mada obilan. Koristili su samo nekoliko imenica i još manji broj glagola. "Ponovno raditi" (jednostavno nije postojala reč za "rad"), "ponovno jesti", "prekršiti zakon" (nisu imali reč za ponovno prekršiti zakon), "doći spolja", "pronaći svetlo" (to jest, ići u fabriku fosfora), bili su gotovo jedini glagoli koje su upotrebljavali odrasli. Mladi muškarci i žene su koristili, glagolski gledano, još jednostavniji jezik, ponižavajuće prost. Ipak, svi su imali zapanjujuće bogatstvo prideva, većinom bez značenja, pripojenih idejama bez imenica. Imali su i ogromnu količinu apstraktnih imenica, poput recimo "sloboda", "napredak" bez koje nijedan profinjeni stanovnik nije mogao završiti rečenicu. Uvodio bi ih u diskusiju o najosnovnijim temama. "Razvratnik prćastog nosa", "zaostali zubi", "bludna muzika", "reakcionarske obrve" - bile su svima poznate fraze. "Ponovno jesti, ponovno spavati, ponovno raditi, pronaći svetlo - to je sloboda, to je napredak", bila je uobičajena poslovica.

Religija je bila protestantsko hrišćanstvo u svakom pogledu, ali još zavisnija od Boga. Branili su njegovu formulu, bez pridavanja značenja rečima, jednako strasno, koliko i sa obožavanjem. Seksualni život je radnicima bio potpuno zabranjen, svako kršenje te zabrane je značilo progon u fabrike fosfora.

Ipak, na svakom polju je bila ogromna ploča od kamena na kojoj su s jedne strane bila ugravirana tri stadijuma u životu: polja, radni mlinovi, fabrika; a s druge sledeće reči: "Želite li ući u Atlas, letite". Ispod toga je bio niz slika, koje su pokazivale kako postići umetnost letenja. Koliko je poznato, tokom vladavine Atlasa, niko nije iskoristio prednost tih instrukcija.

Osnovni strah populacije je sadržan u odstupanju od rutine. Za sve varijacije su imali samo jednu reč, mada je menjala značenje kroz vekove. "Veštičarstvo", "Jeres", "Ludilo", "Loš Poredak", "Seksualne Perverzije", "Crna Magija" su bili osnovni oblici te reči u poslednjih četiri hiljade godina Atlasa.

Kijanje, lenčarenje i smeh su smatrani predznacima. Bilo kakav prekid govora, makar i na trenutak, da se udahne, proglašavani se krajnje opasnim. Želja da se bude sam je bila gora od svega; prekršitelja bi zarobili vlastiti drugovi, te bi ga odmah ubili ih ga bacili u mešavinu u fabrici fosfora. Nije postojala nikakva šansa da se izvuče nekažnjen.

Navike ljudi su bile krajnje gadljive. Osnovni vid odmora je bila umetnost, muzika i drama, prikazivali su dela ne slabija od dela Henri Artura Džonsa, Pineroa, Lehara, Džordža Dansa, Luka Fildesa i Tomasa Sidnija Kupera.

Medicinu su sretno izbegavali. Život u toj izjednačenoj klimi je razvijao snažne mladiće i devojke. Prvi simptomi bolesti, smatralo se, umanjuju sposobnosti radnika, dakle efikasnost i kvalifikuju ga za fabriku fosfora. Nadnice su bile visoke, a pošto nije bilo prodavaca, čak ni onih što bi prodavali alkohol, koji je ionako bio zabranjen, svaki čovek bi uštedio sav novac i umro bogat. Posle smrti novac je vraćen zajednici. Porez se smatrao suvišnim. Odeća im je bila bespotrebnata i nepoznata, a "nebeski hleb" je bio "besplatan poklon od Boga". Mrtve su bacali amfibijama. Svaki čovek je sebi gradio sklonište od grubog sunderastog kamena, kojim su obilovali. Reč "kuća" se koristila samo u Atlasu; ropska rasa je svoju kolibu nazivala "Hloklost" (slično reči "dom"). Nezadovoljstvo je bilo potpuno nepoznato. Nije se smatralo potrebnim zabraniti trgovinu sa stranim zemljama, jer su ionako stanovnike tih zemalja smatrali varvarima.

Ako bi brod iskrcao ljude, a Atlas im prethodno nije dao dozvolu, svi do poslednjeg bi bili pobijeni. To ih je zaustavljalo, i bez sumnje bilo predmet dalnjih razmatranja, čija priroda će biti tema idućeg poglavlja.

Ovo je priroda visoravni podno Atlasa i karakter ropske rase.

II

O RASI ATLASA

U gradu ili "kući" koja je bila stvorena od kreste svake od planina, prebivala je rasa ne puno superiornija u odnosu na našu, ali prostranijih gledišta. Volumen i snaga medveda odgovaraju nižim klasama; viši su imali ogromne grudi i ramena i uska bedra poput lava. Ta snaga im je davala neodoljivu lepotu, monstruoznu zbog njihovog najstrožeg zakona, da svako dete koje nije razvilo neku posebnu osobinu do svoje sedme godine, mora biti žrtvovano Bogovima. Te posebne osobine su mogle biti: nos zapanjujuće veličine, ruke i zglobovi gigantske snage, čeljust kao kod gorile, slonovsko uvo. Bilo koja od njih mogla je omogućiti njegovu vlasniku život,⁴ jer su u svim tim odstupanjima od normalnog, opažali mogućnost razvitka rase. Muškarci i žene su bili dlakavi kao orangutani, ali obrijani od glave do pete. Otkriveno je da ta praksa razvija osjetljivost dodira. To se takođe činilo zbog poštovanja prema "Živom Atli", o kojem će biti više govora na za to predviđenom mestu.

Onih iz niže klase je bilo manje. Njihova funkcija se sastojala u nadgledanju ropske rase, donošenju i odnošenju hrane deci u dvoranu za gozbu, u razmeštanju "svetlosnih ekrana", osiguravanju nastavka rase oplodnjom, nošenju i hranjenju dece.

Sveštenička klasa je bila zaokupljena dalnjom preradom Zroa, kojeg su dobijali iz radnih mlinova i obogaćivanjem fosforom. Ta klasa se više odmarala nego "radila", što je tema koju ću kasnije pojasniti.

Visoki Sveštenici i Sveštenice su bili ograničeni na broj jedanaest puta trideset i tri po svakoj "kući". Njima su poveravane krajnje tajne Atlasa, te im se poveravalo i izvođenje eksperimenata, kojima je sva volja bila vezana.⁵

Boja Atlantiđana je bila raznolika, ali je kosa uvijek bila crvenokestenasta sa plavkastim odrazima. Bilo je žena beljih od Afrodite, drugih tamnih poput Kleopatre, nekih žutih poput Tu-Čia i čudnih nežno plavih poput tetoviranih lica Sin žena, a neke su pak bile crvene poput bakra. Zelena boja je zabranjena za žene, dok crvenu nisu voleli kod muškaraca. Ljubičasta je bila retka, ali nadasve cenjena. Decu te boje su posebno odgajale Visoke Sveštenice.

Ipak, na jednom delu tela, žene su bile savršeno crne, tako crne da se niti jedan crnac nije mogao njima meriti; iz tih okolnosti dolazi ime Atlas. Apsurdno je što neki autori tvrde da je to tako zbog velikih naslaga fosfora koje se nalaze u Zrou. Moram izneti činjenicu kako je ova osobina postojala mnogo pre otkrića crnog fosfora. Očito je u pitanju rasna stigma.

Majka koja je rodila dete bez te oznake, bila je uzdignuta do razine boginje i okončala zemaljsku avanturu Atlantiđana, kako će se kasnije pokazati.

O etici pomenutih ljudi se malo toga može kazati. Njihova reč za "ispravno" je "phph", stvorena izduvavanjem vazduha i naglim pomeranjem vilice sleva na desno, označavajući "spiralan život, suprotan smeru kretnja sunca". Možemo samo prepostaviti da znači "suprotan". "Šta je - da je, pogrešno je" bilo je izgleda njihovo osnovno načelo.

Noge su bile "pogrešne", jer su se mogle kretati samo pet milja na sat: odbijmo hodati, radije jašimo na konju. Konj je "pogrešan" poredimo li ga vozom i automobilom; a oni su "pogrešni" spram aviona. Ako je Atlantiđaninu brzina bila cilj razmatranj a, onda je smatrao da je i avion "pogrešan", kao i sve ostalo, sve dok nije nadmašena brzina svetlosti.

Čudno preživljavanje tih zakona se nalazi u jevrejskim prepisima egipatskog kodeksa, koji su, pošto su ropska rasa, interpretirali obrnuvši smisao.

"Ne načini sliku idola". Svako muško dete, kada bi postiglo zrelost, dobijalo bi sliku idola kako bi ga obožavao; slika je činila čuda, a glavni poduhvati idola bi bili ucrtani na njoj.

"Seti se Sabata i održavaj ga svetim". Atlantiđani su koristili jedan dan za poslove koji su bili nevezani sa njihovim osnovnim, svakodnevnim zadacima.

"Ne čini preljubu". Iako su se Atlantiđani ženili, odnos sa ženom je bio zabranjena stvar.

"Poštuj svoga oca i svoju majku". Naprotiv, oni su poštovali svoju decu, kao kada bismo rekli: "Ovo je Bog kojeg sam učinio na vlastitu sliku".

Slično, postoji jedan jedini izuzetak, koji se odnosi na pravilo tištine. To je izricanje "Imena", što donosi smrt ako je izgovoren. Konstantno je bila u njihovim ustima; ta reč je "Zcrra", vrsta otrovnog krkljanja. Odatle, verovatno i galska reč "Scurr", to jest, "govoriti"; engleski "scaur" ili "scar" u Jorksiru i na Peninima. "Zcrra" je takođe i ime "Visoke kuće", te slike spomenutog idola.

I drugi tragovi se mogu pronaći u folkloru; neki su puka praznoverja. Tako je tačan broj zvanica bio trinaest, jer da je postojao samo jedan znak više u Zodijaku, godina bi bila za mesec dana duža i oni bi imali više vremena "za rad". To je verovatno iskrivljena Egipatska zamisao. Atlantiđani su bolje od ikoga znali da je Zodijak svojevoljna podela. Ipak, može se reći da nemoguće nikad nije zastrašivalo Atlas. Ako bi neko rekao: "Dva i dva su četiri", njihova misao bi bila: "Do đavola, tako je"!⁶

Sada ću pojasniti jezik Atlasa. Treći i najveći od njihovih filozofa je uvideo da govor donosi više zla nego dobra, pa je neprestano uvodio neobične zahteve. Dvoje ljudi je bilo odabранo da razviju jezik, koji se sastojao samo od jednosložnih reči, njih dvesta i četrnaest, te se za svaku pripajao različit gest, najčešće ideografski.

Tako se "pogrešno, pomicanjem vilice zdesna na levo" izgovaralo "phph".

Brisanje obrve sa "phph" značilo je "vruće", prekrivanje usta rukom je značilo "vatra", udaranje grla "umreti"; tako je svaki "koren" mogao imati stotine gestova sačinjenih varijacijama. Gramatika jedva da je i postojala, jer ju je brzina razumevanja Atlantičana učinila nepotrebnom.

Ono dvoje bi otišlo u pećine sa strane planine, malo iznad litice, pa bi tamo ostali godinu dana, govoreći jezik i gravirajući ga u steni pomoću simbola. Pred kraj godine bi se vratili; stariji je žrtvovan, a mlađi bi se opet vratio natrag s dobrovoljcem, najčešće onim koji je želeo ispaštati svoje grehe, učeći ga jeziku. Bivajući kod kuće razmatrao je da li neka nova stvar treba da ima ime, izmislio bi ga i dodao jeziku. Taj proces se nastavljao bez kraja.

Ostatak ljudi je u potpunosti napustio korišćenje govora, te im je samo nekoliko godina prakse omogućilo da se reše korenskih reči. Tada su počeli ispitivati kako komunicirati bez gestova. Posle osam generacija je ta teškoća bila prevaziđena, utemeljili su telepatiju.⁷

Istraživanje je dalje bilo posvećeno zadatku da sve što rade čine bez razmišljanja; o tome će biti raspravljen na odgovarajućem mestu. Takođe, postojao je i "slušač", tri čoveka koja su se međusobno menjala i koji su se nalazili na najvećem vrhu, iznad "svetlosnih ekrana". Njihov zadatak je bio da oglase uzbunu ako bi nekakav zvuk uznemirio Atlas. Pošto bi podneli izveštaj, Veliki Sveštenik koji je imao titulu aktivnog guvernera, preuzeo bi korake da proveri i uništi izvor buke.

"Svetlosni ekrani" o kojima smo govorili, bili su izumi od kristalnih listića, napravljeni da svetlo i toplina sunca budu u potpunosti isključeni, ne pomoću providnosti, već onim što mi nazivamo "interferencija". Na taj način neki finiji sunčevi zraci su propuštani u "kuću", to su zrake koje su smatrali potrebnima za život.

Ova materija je bila predmet najdublje kontroverze. Neki su smatrali te zrake štetnima i hteli su ih isključiti. Drugi su opet mislili da svetlosne ekrane treba usmeriti prema mesečevom svetlu, umesto da ih otvaraju u sutan, kao što je to bio običaj. To nikada nije bilo pokušano, iako je velik broj ljudi bio odan mesecu. Neki su pak žeeli sunčevu svetlo, jer je cilj Atlasa (mislili su) bio doseći Sunce. Ali, ta teorija je bila kontradiktorna sa prvim aksiomom zadobijanja stvari kroz njihove suprotnosti i samo niže klase su je podržavale, a one nisu bile inicirane u ovu doktrinu.

"Kuće" Atlasa su bile isklesane od živog kamena delovanjem Zroa u sedmom taloženju. Strašno kruti, zidovi su bili visoki i glatkiji od stakla, iako su podovi bili grubi i gotovo uništeni, iz razloga koje mi nije dopušteno izneti. Hodnici su tako bili uski, da se dve osobe nisu mogle mimoći. Kada bi se srele, zakon je nalagao da se pozdrave i udruže u "radu" i da zajedno krenu na različite poslove ili prođu jedan iznad drugoga. To je učinjeno namerno, podsećajući svakog čoveka na njegovu dužnost prema Atlasu, u svakoj prilici u kojoj se drugovi sretnu.

Dečija Dvorana za gozbu je obično bila velika. Nameštaj su doneli prvi kolonizatori, a pošto su ga tokom vremena odrasli sve manje koristili, nije ga trebalo popravljati. Ogoru na otvorena vrata okrenuta u pravcu severa su gledala prema vinogradima i voćnjacima, livadama i vrtovima gde su deca provodila vreme.

Majke su dojile samo prva tri meseca, dete je posle toga bilo sposobno da se hrani hlebom, vinom i mesom životinja amfibijskih stada, kojih je postojalo nekoliko vrsta; svinjolike životinje, mesa sličnog onom divlje patke; jedna vrsta amatee ukusa poput lososa, čija je masnoća, bliže posmatrano, bila poput kavijara, ali je izgled bio drugačiji, te siguran lek za sve dečje brige; treća vrsta, predak nilskog konja, bila je veoma pitoma, korišćena je od ropske rase, kod pripreme zemlje i sejanja žita.

Te životinje su grubo rovale polja pokrivena morskom vodom, ostavljajući duboke jarke u koje se sejalo seme. Njihovo meso je bilo slično medvedem, ali mnogo finije. Mogla se takođe primetiti i velika količina kornjača, kao i velikih ostriga, ogromnih dubinskih rakova, kao i neke vrste hobotnice, od čijeg se mesa pravila hranjiva i fina supa, te veliki broj školjki i riba. Vodeni tokovi su bili nastanjeni velikom količinom malih, ali otrovnih riba,⁸ čiji je ugriz značio trenutnu smrt, pa je tu ležala činjenica što je, osim vazduhom, bila potpuno prekinuta komunikacija među ostrvima. Iako su životinje slične nilskim konjima bile imune na njihov ugriz, one nisu znale da plivaju.

O spavaćim sobama preciznije će govoriti u sledećem poglavlju, koje se tiče Zroa.

III

O CILJU MAGIČARA ATLASA; O ZROU; NJEGOVIM OSOBINAMA I KORIŠĆENJU; O TOME ŠTA SE SA NJIM KOMBINOVALO; I O CRNOM FOSFORU

Prema najstarijoj tradiciji atlantičkih magičara, bili su izdanak rase koja je nastanjivala Lemuriju, od koje bi južnopacifički arhipelag mogao biti ostatak. Ti su Lemurijanci, smatrali su, sagradili civilizaciju jednaku, ako ne i superiorniju od njihove; ali zbog nerazumevanja određenih magičkih zakona - neki kažu drugi, neki osmi, a neki dvadeset i treći - se umešao i njihova zemlja je bila uništена. Neki su mislili da su Lemurijanci uspeli u svojim magičkim zadacima, te da su uništili hram. U svakom slučaju, tajna Lemurijanske tradicije je bila u tome da su oni sami sebe predstavljali kao preživele od još starije rase koja je živela na ledu, ti od rase koja je živela u vatri, a oni opet od ranijih kolonista koji su živeli na Marsu. Teorija je bila, sve u svemu, da je čovekov cilj doseći sunce, odakle je, ako se saglasimo sa jednom školom kosmologije, bio proteran zahvaljujući kosmičkoj katastrofi koja je stvorila Neptun. Na svim planetama, njegov zadatak je da preokrene tokove Prirode, da bi njom zavladao omogućivši sebi skok do iduće. Kako i u kom smislu je rađen taj skok ostaje nepoznato, čak i naslednicima Atlantide.⁹

Ljudi Atlasa su mogli da leti, istina, pomoću metode tako jednostavne da će se ljudi nasmejati kada se opet otkrije; ali im je bio potreban vazduh da ih održava; nisu se mogli suočiti s hladnoćom i prazninom svemira. Da li su se u nekom finijem telu transportovali do Paladijuma? Ili su, pripremajući se za smrt, mogli projektovati nekakvo vozilo za velike udaljenosti. Odgovor na to pitanje verovatno leži u razotkrivanju ljudskog znanja o Zrou i njegovim osobinama.

Podno radnih mlinova ¹⁰ protiču jarci ¹¹ u kojima se sakuplja znoj radnika i završava u otvorenim bazenima izvan mлина. U tim bazenima su klipovi koji se okreću velikom brzinom posredstvom višestrukih kupastih zupčanika - neke vrste ploča sa ivicama u obliku noževa. Znoj se meša dok ne postane penast i postepeno ne nestane, a potom se proces ponavlja. Radnici se ovako muče u smenama - osam sati rada, četiri sata odmora, osam sati rada, četiri sata odmora i rekreacije. Mlinovi se ni danju, ni noću, ne gase.

Bazen od poliranog srebra i ahata, postavljen je pod određenim uglom i okrenut ka dve kristalne kugle, začaurene u nekoj vrsti rešetki sačinjenih od zelenkastog metala, čiji je optički fokus u središnjoj tački između tih kugli.

Jedini znak aktivnosti je taj što iz fokusa, ako je vazduh suv, osušen kalcijumovim hloridom i sumpornom kiselinom - pucketa iskrica (to je teško obezbediti: u ovome delu sveta, iako ventilatori stvaraju promaju), koja prelazi preko kugli i njihovih fokusa. Ti ventilatori rade pomoću snage plime i oseke, dok je ljudska radna snaga namenjena samo za jedan posao.

U hramu "kuće" se nalaze dve kugle slične onima na visoravni. Čudnovata energija prelazi na njih, tamo se sakupljujući. Ime te materije je uvek Zro, ali u prvom stanju se označava vrtenjem palčeva. U drugom je to brzo pomeranje prstiju, a u trećem stanju destilacije previjanjem ruku jedne preko druge. U sferama se naglo zgusne poput vijugavog srebrnog pudera (4), trenutno se pretvarajući u tečnost duginih boja (5) koja se podiže uvis zahvaljujući potrebi za širenjem, pa dalje kroz fontanu u hram, na čijem podu ostaje (6) u napola krutom stanju. Upućeni sveštenici ga sakupljaju rukama i brzo oblikujući u sedmo stanje, nož od dijamanta, ali živ. Taj instrument nalik meksičkoj mačeti se koristio za graviranje kama. Rub instrumenta reže, druga strana gladi. Stena je poput voska, reaguje na najmanji dodir. Što se ne iskoristi za oružje, brzo sakupljaju i mese visoke sveštenice. Čak ni one ne znaju sa čime ga mese, ali u osmom stanju je materija dovoljno čvrsta da podnese velike težine, i zauvek sačuva svoju nosivost. Od nje prave krevete, tako da su zaspali Atlantiđani (takoreći) stalno masirani. Tome treba dodati činjenicu da nikad nisu spavali više od pola sata, mada po četiri puta dnevno. Ovi kreveti su se koristili samo nekoliko dana i potom su bili bacani u devetu fazu tako što su ih odnosili u prostoriju gde je bio veliki bojler. Bacani su u njega i prskani crnim fosforom. ¹² Zro se odvaja na dva dela, tečni i čvrsti. Nijedan nema utvrđene osobine, jer je u potpunosti podložan volji vlasnika, pretvarajući se u njegovu istinsku želju, bilo da je hrana ili tečnost. Deci nije bilo dozvoljeno da ga okuse.

Crni fosfor je uvek dodavala visoka sveštenica. Nije poznato na koji način je to radila. Zro koji bi preostao je bio predmet neprestanog istraživanja Magičara. Većina je mislila da su napravili grešku u devetoj fazi, kada su ga podelili na dva dela. Mnogi su otvoreno žalili otkriće crnog fosfora. Svi su ipak u harmoniji težili proizvesti desetu fazu, koja bi prevazišla osobine devete. Teoretski je moguće dosegnuti jedanaestu fazu, kada Zro poprima ljudski oblik, i živi! Je li to bilo ostvareno od nekih magičara u vreme opadanja vladavine Atlasa, mišljenja su podeljena. U svakom slučaju, molim čitaoca da zapamti da sam opisao samo sedminu osobina Zroa, i da sam čak ispustio i to, da on u svojoj devetoj fazi nije samo hrana i piće, nego i univerzalni lek, naravno, ako se pravilno shvati. Jer Zro je takođe vizija i glas!

Mišići naroda Atlasa su poput divovskih, mada su radili samo jednu stvar. Ona se kombinovala s mudrošću magičara, pa se istovremeno radilo, vežbalo, bavilo sportom, igralo, zadovoljavalo i sve ostalo što može ispuniti život.

Taj rad je trajao neprestano. Sadržavao je:

1. Rad u Zrou, to jest, donositi ga iz prve faze u devetu.
2. Rad sa Zroom, to jest, za pojedinačno određenu namenu.
3. Rad za Zro.

To je uobičajen i najčasniji zadatak, Zro je jedenjem i pijenjem postao srž više moći, mada jednak naizgled sa uobičajenim Zroom. Novi Zro (Atlas Zro) prolazi kroz iste faze kao i Zro kojeg koriste robovi. Ali on je bio rezultat slobodnog i radosnog rada, pa je služio magičarima u njihovim eksperimentima, a Guverneru za održavanje života. Ništa se nije bacalo. Na primer, izbušili su tunel i zemlju napunili Zroom. Tvrdi se da su tuda Atlantiđani pobegli.

Rad sa Zroom ili za njega, zahtevao je najmanje dve osobe, a barem jednu u svako vreme i na svakom mestu. Velika toplina se stvarala pretvaranjem i tela radnika su bila prskana nesagorivim crnim fosforom u ogromnim količinama. Crni fosfor, otrovan za ropsku rasu, postaje bezopasan onome ko dolazi u kontakt sa Zroom. Ipak, u prvoj fazi, bio je opasan kao struja visokog naponu.

Obožavanje Zroa je bezgranično. Jednom prilikom je opevan kao otac bogova, sva deca su bila učena da budu "stvoritelji Zroa", iako su znali ko je otac.¹³ Slični koncepti su se, ipak, smatrali sramotom. Njegovo službeno ime je bilo "stari eksperiment". Održavali su ga, jer nove metode produžetka rase nisu bile usavršene i ni zbog čega drugog. Rađanje dece je u svakom slučaju bilo nezgodno; mada i dužnost, svi su bežali od toga. Iako bez bola ili neudobnosti, bilo je to drugo po redu postignuće od kojeg su ponosne žene postajale prezirane. To je velikim delom bio razlog zašto se ime oca nikad nije spominjalo.

Zro je "podbacio" nekoliko puta tokom istorije Atlasa. Izgledom se nije promenio, ali su njegove osobine bile izgubljene ili oslabljene. U takvoj situaciji, mlađi muškarci i devojke su bili u velikom broju zarobljeni, dovedeni Atlasu i ponuđeni za žrtvu Bogovima. Njihova krv je bila mešana sa Zroom u trećoj fazi, pa bi se tako vratila njegova potencija. Njihovo meso bi pojeli visoki sveštenici i sveštenice kao kaznu zbog nepoznatih grešaka. Usledile bi druge, strašnije kazne, jer je Zro najosetljivija, ali i najjača stvar na Zemlji. Jednom prilikom su mu dodali parfem, napravio ga je glavni magičar; u drugoj je bio izložen mesečevim zracima, usmeravanim paraboličnim ogledalima.

Najozbiljnija kriza je vladala otprilike dvesta godina pre uništenja Atlasa. Jedan rob, jašuci "nilskog konja" je tokom rovanja pao s njega. Odmah ga je ugrizla pomenuta riba. Zahvaljujući nesreći u detinjstvu, kao i zbog opskurnih razloga, koje nećemo opisivati, nije imao ranjivu tačku, postavši imun na otrov Zhee-Zhoua. Preživeo je i otišao na posao. Zro je bio zatrovani; trećina Atlasa je umrla tokom narednog sata; biljke na ugroženom području su bile uništene, a i sav narod. Područje je bilo naseljeno tri stotine i osamdeset godina kasnije, zbog određenih razloga magičke ekonomije, koje je ovde nemoguće opisivati.

Brak je bio obavezan za sve čija je strast bila isključiva i dovoljna za stvaranje dvoje dece. Dalji odnos među parom je bio zabranjen. Magičari su smatrali štetnom varijacijom ako žena ima više od jednog deteta (dva ne treba ni spominjati) sa istim ocem; dalji običaji su sprečili one glupe, povremene, brzo gorljive požude koje čine veliki broj modernih brakova neodgovarajućim.

Bliska povezanost brakom, bez reprodukcije, načinila je smrt bližom od bilo čega. Umiranje je retko plašilo Atlantiđanina; odlučio bi da "ide i vidi", kako je glasila stara fraza, pa je uzimao veliku dozu crnog fosfora, pomešanog sa malo Zroa u devetoj fazi, koja bi mu omogućila bezbolnu smrt. To što se nikada niko nije vratio uzeto je kao dokaz njene vrhunske privlačnosti.

Demonske i nekromantske prakse za koje su Atlantiđani nepravedno optuženi, nisu postojale. Malo vampirizma, možda, pre usavršavanja Zroa; ali nijedan Atlantiđanin nikad nije bio toliko glup ili neuk da pobrka smrt sa životom.

Osim pomenute dobrovrijne smrti, postojala je samo još jedna opasnost. Pošto je Zro garantovao život i zdravlje i mladost - stogodišnji visoki sveštenik nije stariji od mačića! - zloupotreba je trenutno kvarila njegove kvalitete. Spomenuo sam i spominjem ponovo, Zro je, sam po sebi, bio greška, uzrokujući epidemiju; ali bi se ponekad desila zaista odvratna smrt, izazvana "nerazumevanjem" Zroa.¹⁴ Slične greške su bile uobičajene u ranim danim njegovog otkrića, pre nego što je upotreba postala bliska obožavanju. Prvi simptom je bila pukotina koja bi se pojavila na koži hrama ili na nosnom mostu, ređe na kapku ili obrazu. Posle nekoliko minuta ta pukotina bi bila otvorena rana, užasnog smrada i posle dvadeset i četiri sata, pacijent bi potpuno istrunuo, uključujući kosti i srž. Jedinstvenost tog stanja je bila u tome da smrt ne bi nastupila dok se kičmeni stub ne bi skroz raspao. Nikakav lek za uklanjanje makar sata agonije nije pronađen. Kad je to prihvaćeno, pačenici su bacani s litica na prvi znak bolesti. Tako su se rešavali i ostalih leševa. Bila je najčasnija moguća smrt, postati "nebeski hleb" robova. Od njih je nastajao Zro, metamorfoza koja je, po njima, bila vredna kao "uskršnje tela" i "besmrtnosti duše" teoretskih, dogmatskih, jeretičnih religija.

Toliko o Zrou i pitanjima povezanim s njim.

IV

O TAKOZVANOJ MAGICI ATLANTIĐANA

Na Atlasu Magika je bila "Nauka nad Naukama". Bila je krajnja integracija svega znanja. Prema metodi, teorija joj je bila diferencijacija, dok je u teoriji, metoda bila integracija. Na primer, na godišnjem žrtvovanju, peti od velikih filozofa objasnio je Čuvaru Govoru: "Sve je Zro", i to uprkos činjenici da je baš te godine otkrio nove oblike Zroa. Trećina galaksije je objavila: "Konačna analiza doživljavanja jeste bol; od misli dolazi ludilo; od nad-svesti (stanje transa potstaknuto pomoću Zroa, koje je bilo cenjeno iznad svega) poništenje."

Njegov naslednik je uzvratio kako tu postoji indirektni postulat da su bol, ludilo i poništenje nepoželjni. Treći je priznao da je duboko meditirao o toj frazi, ali uništivši postulat i dalje ga se pridržavao. Sve je to bilo temelj magijske teorije, na tim čisto psihološkim istraživanjima zasnivala se cela magijska praksa. "Bog ne postoji" je bila uobičajena fraza. Implicitira da um greši kad pokušava da se razvije sam, ako je po definiciji bez Njega. Postavljanje granica bilo čemu je smatrano jednim od najvećih zločina, tačnom suprotnošću istinskoj putanji Sunca.

Praktična strana magije se najviše upotrebljavala u obliku iskorišćavanja već poznatih energija, kakve se koriste i danas u modernoj nauci, ali su izvori Atlasa bili veliki, a prednosti neuporedivo veće. Celi Arhipelag je bio laboratorija. Nije bilo pitanja poput: "Cena istraživanja?"; svaki čovek je bio potpuno predan. Razmišljao je o samo jednom glavnom problemu: "Kako dosegnuti Veneru?" i njena pod-zdanja. Staviše, glavni zakoni magije su uvek sadržavali kako hemijske tako i fizičke zakone, upravljujući njima.

U ranim danima kolonizacije, Zro je bio poznat jedino u čvrstom stanju; genije pojedinca je otkrio treće stanje u punoj čistoći. Od tog do sedmog stanja se gotovo sam razvijao, poput Radijuma. Genij, imajući ga dovoljno u sedmom stanju, stvorio je mač, pa je tako za tri dana pokorio ropsku klasu. Imao je i dosta sreće, jer je delovao na brzinu, tokom četvrtog dana Zro se počinje raspadati. Magovi su tada započeli potragu ne bi li to stanje učinili stabilnim. Nisu uspeli,¹⁵ tako da su dvaput nedeljno morali menjati noževe. Kroz neuspehe su otkrili daleko vrednije osmo i deveto stanje Zroa. Tradicija čuva nagoveštaj njihovih napora u Alhemiji sa problemom fiksiranja Univerzalnog Merkura, tajnom neprekidnog kretanja i "prenosivim zlatom - Univerzalnim Lekom". Teoretski Zro s krajem desetog stanja treba postati čvrst, ali da li je to potvrđeno nije mi poznato.

Vraćam se na glavnu magijsku teoriju. Kvintesencija, kako je nazivaju ili Univerzalna Supstanca (neki su težih da je poistovete sa Hyle, a neki sa Luminoferičnim Eterom) jeste dva-u-jednom, tečna i čvrsta, od čega je prva takođe dvostruka, tečna i gasovita, a druga zemljana i vatrena. Kombinacijom te četiri faze Zroa nastaje svemir.

Ova Kvintesenca je Zro, ali u stanju još nepoznatom i neizračunljivom. Neki očekuju da će je pronaći u dvanaestom stanju, neki u sedamnaestom, a drugi pak u trideset sedmom. Sve puka nagađanja. Neke tradicije su izgleda došle do Platona; i neoplatonista kombinovanih sa Jevrejima koji su očuvali fragmente Egipatske tradicije, kako bi stvorili novu, iniciranu hijerarhiju, od koje se jeka nalazi i u učenjima Paracelsusa. U jednom periodu, i misionari su (ne kolonisti kako se pre pogrešno tvrdilo; nije bilo problema sa prenaseljenošću Atlantide), bili poslani na četiri strane sveta. Iskricali su se u Meksiku, Irskoj i Egiptu. Avanture onih koji su krepuli prema Jugu, čine zapanjujuće poglavlje u istoriji Atlasa. Oni su bili ti koji su otkrili Magnetski Južni Pol i iz čijih je posmatranja verovatno proistekla teorija koja je rezultirala bušenjem zemlje pomoću Zroa.¹⁶

Takođe su postojali preparati Zroa koji su uvećavali konzumenta, kao i drugi koji bi ga smanjivali. U opštoj upotrebi kod nižih klasa, do samog kraja, bio je sastojak koji je činio telo lakim. Pažljivo prilagođavanje bi izjednačavalo težinu onoga ko bi ga koristio, sa istisnutim vazduhom, pa bi im pokretanje zglobova omogućilo let. Na taj način su nadzornici posećivali ravni i vraćali se natrag. Drugo i ranije poznato umeće leta nije trebalo pomagala, ali mi je zabranjeno izneti ga ovde, osim da nagovestim kako je usko povezano sa umetnošću "svjesnog sanjanja". To su samo neke magičke moći takozvanih spojeva Zroa. Ali one ukazuju na moć Atlasa, pokazujući šta je sve zanemarivao. Ipak, sve su one postojale neposredno u procesu "rada".

Umeće predviđanja je bilo u istom nepoželjnem položaju kao i u današnjoj Engleskoj. Sama praksa nije bila ohrabrivana. Mag stvara budućnost, ne pretvara je u božanstvo. Sva istinska predviđanja su stoga predstavljala bespotrebne katastrofe. Najveća dobra, sreća se Atlantiđanima činila bezvrednom, pošto je bila slučajna.

Ako slučajnosti treba da se dese, neke od njih bi mogle biti i pogubne. Verovali su da su izjednačeni sa svom težnjom i tašto nadgledajući Prirodu, onako kako bi to muškarac radio devici zarobljenoj njegovim kopljem. Sve živo je bilo Zro; sve sa Energijom je "radilo za Zro". Izvan toga su bili samo nusproizvodi i hrpa otpadaka.

Smeštaj kuća je bio u skladu sa magijskom teorijom. Prva je bila Visoka Kuća, zatim četiri (kasnije šest, na kraju deset) "Kuće nad Kućama"; a za svaku od tih je bio pripojen različit broj običnih zgrada. Visoka Kuća je bila centralno svetilište čitavog Arhipelaga, zato mora biti posebno opisana.

V

O VISOKOJ KUĆI ATLASA, O NJENIM STANOVNICIMA, O NJIHOVOM PONAŠANJU I OBIČAJIMA, TE O ŽIVUĆEM ATLI

Visoka Kuća je bila odvojena od najbližeg komšije otprilike 20 morskih milja. Razmara joj je bila oko pola milje, a visina četiri milje. Nije bilo ravnice u podnožju, njene glatke i uspravne litice su skroz bile u vodi. Oblikom je izgledala poput pljosnatog valjka, na vrhu proširenom u obliku zašljene bradavice, nalik crkvi Sv. Basila u Moskvi. Nije bilo traga vegetaciji, koju su, usput rečeno, Atlantiđani prezirali. Dete bi ubralo cvet misleći: "Ne možeš se ni maknuti" ili bi ga milovalo onako kako to svome psu čine degenerične žene u Engleskoj. Jedini ulaz je bio kroz otvor na vrhu. Ali je dno imalo tunele, tako da je iz svake kuće postojao kanal kojim se donosio krajnje savršen Zro. Magacin je bio duboko pod zemljom. Kako se Zro zagrevao zbog trenja, ključao je i isparavao u obliku plavkastog ili purpurnog dima. Bila je to jedina hrana stanovnika Visoke Kuće. U ranim danima stara Visoka Kuća, na ostrvu u međuvremenu uništenom zakonom Atle, zvana je Kuća Krvi, jer su se njeni stanovnici hranili samo krvlju isisanom od živih. Unapređenjem Zroa se to promenilo, ali je ideja ostala ista; živeti na Kvintesenciji Života. Dok su "kuće" jele i pile Zro, Visoka Kuća je ispijala njegovu paru. Deca se nisu radala, niko nižeg ranga od Visokog Sveštenika tu nije obitavao.

O jednoj stvari se nikada nije razmišljalo, mada se konstantno pričalo - najveća misterija Visoke Kuće je bio "Živi Atla". Postojalo je više naziva za njega: "Žderać Reči", "Neobrijani" (jer su se svi noževi Zroa lomili u njegovoj kosi), "Vatreno Srce", "Početak i Kraj" i tako dalje, posebno sintagma koju mogu prevesti jedino sa: "K Njoj", sa zamenicom koja postoji samo u dativu. Šta je stvarno Živi Atla, tajna je nad tajnama.¹⁷ Znamo ga samo iz njegovih epiteta, njegovih velova. Tako je on "Crno koje čini crno belim", "Dvadeset šest stopa visok i petnaest stopa širok - O Bogovi moji, to je srž Neuporedivog!" To je "Žena Zroa", "Srce Zroa", "Želja Zroa", "Atla koji jede Atlas", "Onaj koji guta njenu kuću", "Pelikan", "Vatreno gnezdo Feniksa", po jednom od najvećih pesnika. A opterećenje koje nose njihove himne obožavanja jeste da moraju biti uništene.

Bilo je nemoguće približiti se Atli, a pri tome ne biti usisan i prožderan. To je bila najcenjenija smrt, pa su je stoga svi priželjkivali.

Čast je pripadala samo onima koji bi otkrili nova stanja Zroa ili ako bi dobili znak i vrhovno priznanje od države. Ljudi su skriveni slušali vapaje žrtve, pa tako učili prirodu smrti. Činilo se da je crno naglo prelazilo u vatrenoružičastu "jedinu"¹⁸ svetleću stvar na Atlasu, pa ga apsorbovala ustremivši se na njega. Iz nekog razloga kojeg nisu mogli naslutiti Atla je odbijao žene. Oni koji bi videli Atlu, bili su beskorisni za podučavanje. Vraćali bi se iz Prisutnosti nasmešenih lica, pod najstrašnjim mukama kojih bi se magovi mogli dosetiti; oni bi se nastavljali smejati. Tokom života, smešak ih nikada nije napuštao. Njihova superiorna svesnost je bila toliko iritantna, toliko suprotna životnoj harmoniji Atlasa, da su im žene ubijali, a njima bi bilo zabranjeno približiti se Atlu.

Kakve god teorije magovi izneli o njegovoj prirodi, bile su uzdrmane prilikom jednog poznatog eksperimenta. Najsvetiji Veliki Sveštenik, čovek koji je u pubertetu zahtevao ženidbu sa svim ženama svoje Kuće, koji je formirao četiri nove osobine Zroa i otkrio kako da materija prođe kroz materiju, počašćen je velikom smrću. Na prilazu poslednjem hodniku, gde se koncentrisane pare Zroa vrtlože u Prisutnost Atle, odasao je ugovoren pozdrav slušaocima pogodan toj počasti, a tada, uzimajući poslednji duboki udah Zroa u pluća, utrčao u pećinu. Čuli su ga kako iznenađeno vapi: "O!", i kaže sa neizrecivim oduševljenjem: "Iza Atle, Ovla!", reči koje su bile i jesu krajne nerazumljive. Njihovo iznenađenje je bilo još veće kada je posle sedam dana prošao pokraj njih ne pozdravivši ih. Otišao je u svoju "kuću" i tu se zatvorio. Nisu ga više nikad čuli, niti videli, ali je zasigurno bio živ tokom "katastrofe". Osnovao je školu filozofije ili bolje, osnovala je ona sama sebe na onome što se pretpostavlja da je on otkrio; ta škola se spori sa ortodoksnom oko značenja krajnjeg uspeha.

Manje misterije Visoke Kuće su se gotovo u potpunosti bavile stvaranjem života i premošćavanjem kanala između Zemlje i Venere. To je bilo tesno povezano; prema teoriji, ako mozak Atlantiđana može opstati u telima dovoljno suptilnim za eter, zadatak bi bio ispunjen. Neki od eksperimenata su bili sirovi i stravični našim umovima. Pokušavali su uzgajati nove vrste ukrštajući se sa zmijama, labudovima, konjima i drugim životinjama.¹⁹ Grčke legende o čudovištima poput Himere, Meduza, Lamia, Minotaura, Kentaura, Satira i ostalim, puke su prerade atlantiđanske tradicije. Polazna tačka tih eksperimenata je bila da su ta stvorenja suprotna prirodnom uređenju, pa stoga vredna proučavanja. Ljudi sa naučnijim umovima, veće verodostojnosti su pare Zroa propuštali kroz morsku vodu, ali su samo stvorili ogromne zmije koje bi potom bacali u more kraj Visoke Kuće kao čuvare. Vodena zmija, bilo da je legenda ili činjenica, izvedena je iz ove stare priče. Lako je moguće da je poneka preživela. Druga škola aludira na seksualne procese, "koji se moraju transcendirati, kao što su Lemurijanci prevazišli pupljenje", secirajući muškarce i žene, uzimajući im različite delove mozga, posebno moždano tkivo, pinealnu žlezdu i hipofizu, uzgajajući ih u uslovima Zroa osvetljene nevidljivim zracima crnog fosfora. Najbolji rezultat je bila rasa translucentnog žele-naroda, velikog intelektualnog razvoja, ali ne i moći da putuju svemirom; jedva su se kretali vlastitim elementom. Iduća škola je tvrdila da se kao što se Zro u pari kombinuje sa osobinama tečnog i čvrstog Zroa, tako može proizvesti i vatreno stanje, kako bi impregniralo njihova tela a čime bi im omogućio da postanu "sudruzi etera". Ta škola je smatrala da u prirodi već postoji vatreni Zro, "u srcu živog Atle", i da su umrli apsorpcijom u Atlji direktno prelazili na Veneru. Stoga su mnogi od njih pokušavali dobiti poruku sa te planete. Prisni s prvim Njutnovim zakonom kretanja, smatrali su da je moguće napraviti Zro u takvom stanju da se njegova struja nikada ne bi mogla skrenuti ili rasplinuti, pa bi zato ako bi ga napravili u velikoj količini, izgradili most po kojem bi putovali do Venere.

Iz tog razloga su bušili tunele kroz planetu, kako je pre objašnjeno i time dobili neku vrstu topa za ispaljivanje Zroa. Ali pošto im je količina bila bedno nedovoljna, odlučili su stvoriti Zro sa moći samorazmnožavanja. Alhemijska tradicija beleži ponešto od tog problema.

Jedna grupa magova je dokazivala da: ako je Priroda odbacila planetu od Sunca (tu je tačka razilaženja: neki su tvrdili da je to bilo zbog magije, koja, ako je tako, potpuno poništava argumente) bilo bi nelogično da prouzrokuje njihov povratak. Zamarali su se pokušajima da povećaju Zemljiju gravitaciju i (alternativno) da provere njen smer. Njihovi programi su uglavnom smatrani utopijskim - ipak, ponosili su se otkrićem Zroa koji olakšava tela, kao i nekom vrstom eteričnih ekrana za stvaranje mehaničke energije u neiscrpnim količinama tako što bi učinili materiju nešto neprozirnjom od etera. Ta mašina je radila samo ako je bila vrlo malena. Ekran dužine 2 inča bi se rastrgao zbog zatvarača koji bi mogao izdržati čak i zemljotres, dok bi se stene u blizini rastapale u nekoliko minuta, a more bi trenutno uzavrelo tamo gde bi ga pogodio zrak. Najbriljantniji iz te škola je dokazivao: "Materija je zgušnjavanje etra". Na sledeći način je objašnjavao gravitaciju: postavi dve kugle od slonovače u gumenu cev; naprezanje cevi je najmanje kad se kugle dodirnu. Stoga je njihova težnja bila da se spoje. Trenje ih tako kontroliše. Zato je Etar elastičniji i bez trenja. Iz tih podataka je izračunat Zakon obrnutih kvadrata.

Još mističnija škola je u svemu videla život. Znala je sve što i mi znamo i još i više o jonima i elektronima. Svaki su fenomen smatrali manifestacijom volje. Njihov vrhunac je bio otkriće da Zro u devetom stanju, popije li se i pojede sa konkretnom namerom, stvara željeni rezultat, što god da je on (unutar širokih granica) treba da bude. Težili su istisnuti upotrebu svih oblika Zroa i tako ujediniti magijsku praksu.

Izgleda čudno uz svu ovu magiju, da je Magika bila neodobravana. Ali, to je bilo sredstvo, štaviše, "ono što je specifično". Reč za Magiju je bila "Ijyinx", jedina dvosložna reč, jer je Magika dvostruka stvar, više dvostruka nego što je broj dva. Interesantno je ovde ukratko prikazati matematiku Atlasa. Zadatak nije jednostavan, njihovi su umovi funkcionali poprilično drugačiji od naših.

Broj 1 je jako jednostavna ideja; ali broj dva nije bio samo dva, nego i "rezultat dodavanja jedinice jedinici" i "koren od broja 4". Brojevi su postajali sve kompleksniji izvan svakog razuma. Sedam je bilo $6+1$ i $5+2$, $4+3$ i tako dalje, kao i "koren od 49", "pola od 14" i slično. Čak su razlikovali $4+3$ od $3+4$. Svaki broj je predstavljao ideju ili grupu ideja na svim vrstama planova. Bilo je moguće raspravljati i o krojenju kroz termine čistog broja. Za primer kako su im umovi razmišljali uzećemo broj tri. On, kako nam pokazuje prvi nivo figure, sugeriše površnost, poštovanje prema dimenzijama svemira, njegovoj čvrstini. Zato je "neizrecivo sveta stvar čvrste površine". Naravno stotine ideja se tome mora pridodati; uhvatiti ih i harmonizovati u kolosalnu super racionalnu ideju je bio zadatak svakog matematičara. Konačan rezultat toga je bio, da su svi brojevi iznad 33 smatrani su lažnim, iluzornim, nisu imali postojanje sami za sebe;²⁰ bili su trenutni spojevi, iracionalni u istom smislu kao i naš drugi koren iz 1. Izražavani su kao grafičke formule, poput naših organskih spojeva. Na primer, broj 156 je uziman kao razvojni put broja 7; nikada nije bio pisan osim kao $77+[(7+7)/7]+77$. Isto tako broj 11 je obično pisan kao $3+5+3$. Cilj je uvek bio da se nađe simetrija u ovim izrazima, a takođe da se "pronađe jednostavan put do 1". Poslednje je teško objasniti.

Broj jedanaest je bio njihov veliki "Ključ Magike". To je dvostruki broj u "činu postajanja 1". Trideset i sedam je bio bit jedinice kao što je i njegovo množenje sa 3 davalo 111, tri jedinice, koje kada se opet podele sa 3 na drugačiji način, daju 1. "Radije bi mislio o 48 kao $37+11$, nego kao 4×12 ", bila je tvrdnja u jednoj knjizi za početnike - knjizi koja datira iz najranijih dana Atlasa. Bila je određena vrsta moralne dužnosti naučiti um da razmišlja na taj način.

Kod njih, kao i kod nas, broj 7 je bio "savršen broj", ali iz različitih razloga. On je bio veza između Zemlje i Venere, iz razloga koji ne mogu objasniti. To je "broj Atle" i "kuće uspeha" (2 je broj "kuće borbe"). Takođe je i milost, mekoća, lakoća, lečenje i "radost Zroa", kao i "igra fosfora". Mnogi matematičari su ga neumoljivo napadali. Jednom su se umalo saglasili da ga zamene sa 8, a njegovu "zanosnu kombinaciju" 31 sa 33. Uprkos intenzivnoj preokupaciji takvim idejama, matematika je dosegla perfekciju, i ako ne nadvisuje onu naše civilizacije, neuspeh je samo u njenim teoremima, jer dolaze još od Euklida i Pitagore. Iako nesavršena, čini odskočnu dasku sa koje se možemo odraziti.

Inicijacija dece je takođe bila rezervirana za Visoku Kuću. Odgajana prva tri meseca, deca su bila zbrinuta od nižih klasa do vremena puberteta, koji ih je činio spremnim za inicijaciju. Iz Visoke Kuće bi bio poslat emisar, pa bi uz njegovu prisutnost majka i otac upoznali dete sa Zroom, a potpune instrukcije za "rad" je davao bilo koji član "kuće" koji bi to poželeo, što praktično znači - svi. Ceremonije su uglavnom bile duge i iscrpljujuće; deca su često umirala tokom njihova trajanja. Nisu to smatrali ozbiljnom nesrećom; neke su škole magova čak glumile radost. Predstavnik Visoke Kuće, imajući pravo prvenstva naspram detetovih roditelja, ponekad bi lično obavljao inicijaciju, što je bila visoka čast, ali često fatalna. U retkim prilikama muška deca bi bila poslata Atli da ih proždere. Roditelji tako sretnog deteta su odmah napredovali u klasi, imali su posebne privilegije. Ponekad bi čak bili preneseni u "Kuću nad Kućama". Svi koji su prebivali u Visokoj Kući su bili zagrnuti velom kada su se pojavljivali, kako bi bilo sprečeno uočavanje da su u svemu jednaki podređenima. Taj običaj je usledio posle Velike Zavere, o kojoj će govoriti u poglavlju o Istoriji.

VI

O PODZEMNIM VRTOVIMA ATLASA I O NAVODNOJ TRGOVINI SA INKUBIMA, SUKUBIMA I DEMONIMA MRAKA

Izneo sam saznanja o omalovažavanju kojem su Atlantiđani bili skloni prema biljnom carstvu. Životinje i ljudi su delili njihov prezir. Ideja je navodno bila, da su sa svojim prednostima biljke morale biti mnogo bolje. Minerali su, sa druge strane, smatrani bespomoćnima, pa im je bila posvećena velika pažnja. Podno kuća, stene su bile izbušene u obliku grota, neke su bile predivnih, štaviše fantastičnih oblika, ali je većina izgledala poput ogromnog poliedra ili neke kombinacije krivina. Svaka "kuća" je imala dvadesetak takvih vrtova. Tri su reagensa korišćena u kultivaciji: "seme metala", "seme svetla" i seme "...", nerazumljiva ideja slična našoj mističnoj interpretaciji "Alfe i Omege". Prva dva su stvarala jednostavne efekte. Prvi je stvarao dragulje, vlastitog sjaja, rasli su poput cveća, drugi je imao slične osobine, ali od metala.

Treći pretvara mineral u cvet ekstravagantnih kombinacija boja i oblika. Sva ta stanja, kao tekstura, tvrdoća, elastičnost i fizičke osobine su smatrane vrednima najviše pažnje.

Kao primer mogu opisati neke vrtove. Jedan je imao krov od meko-sijajućih safira, pustikare, plavih zvončića ili gentiana, a među njima magnolijske rubinove zvezde. Zidovi su bili prekriveni vinskim spiralnim listovima u čijim su se dubinama skrivali sitni ametisti u cvatu. Pod je bio od malahita, ali živog, rastao je poput korala, mekšeg od ma koje zemljine mahovine i još elastičniji. Na svakom tamnjem listu su sjajale orošene kapi samopoređanih dijamanata, stvorenih od ugljenog dioksida iz vazduha, uz pomoć "semena Svetla". Drugi groto je bio od monohromsko plave, i različitih bakarnih soli svuda "posađenih". Rasle su u obliku inkrustacija i visuljaka svih nijansi plave, od izbleđeno senovitog azura, zelene i sive, u čijim su se dubinama videli oblici anemona, nijansi kao što je čelični oksid, srebrni hrom i bakarni cijan. Taj bi pod izgledao poput vode, izuzimajući čvrstinu, a na njemu su plivali ogromni ljiljani, veliki smaragdnozeleni listovi sa perlastim čašicama ne manjim od dvanaest inča u promeru, sa oreolom čistog zlata, tako finom da je sjajila zelenkasto, sa platinastim tučcima na čijim su se vrhovima tresli golubinje krvavi rubini. Idući je pak mogao biti u potpunosti od metala, sa lukovima od jasmina i podom od ljubičica. Zakon rasta tih stvorenja mudrosti nije bio onaj kao kod biljaka i životinja ili čak kristala. Bio je to zakon zemlje. Neprestano su rasli, kako se planeta približavala suncu, a polagano se smanjivali s napuštanjem afela. To nije bio rast i opadanje, nego uzdizanje i spuštanje večnih grudi. Takođe je i verovatno to jedan od razloga zašto je Atlas napustio viša kraljevstva. Naučili su rasti, ali ukrivo, pa je bilo lepo da isprave grešku.

Vrtovi su bili glavna radna mesta; teško je bilo stići sa jednog mesta na drugo, a ne proći iznad kojeg od njih, tako su ih lukavo rasporedili. U svakom bi se našle vesele i plemenite grupe radnika zaokupljene ljubljenim zadatkom. Prolaznik bi se rado pridružio nekoj grupi, uključivši se u rad, pa bi posle produžio dalje. U tim vrtovima su bili tacne i pehari uvek ispunjeni Zroom. Posle rada, prigodno je bilo osvežiti se i vratiti se na posao.

O tim radovima u vrtovima se pričaju čudne priče. Kažu, da su stanovnike, kad bi legli da se odmore, posećivali u snu inkubi i sukubi (kakva god je njihova priroda ne želim odobravati mišljenje Sinistrarija), pa su ih iščekivali sa dobrodošlicom. Ipak, mračne legende govore o neslavnoj trgovini i odnosima sa demonima, prljavim i zlobnim, lažući da je priroda Atlasa bila đavolska, i da je katastrofa bila osuda Boga. Te srednjevekovne basne ponižavajućeg i perverznog falicizma, neshvaćene od hriršćanstva nisu vredne opovrgavanja, jer su zasnovane na hipotezi suprotnoj zdravom razumu. Oni koji se smatraju majstorima zemlje neće dopustiti vlastitu degradaciju i pokvariti svoj trud trgovanjem sa inferiornima. Ako postoji istina u tim pričama, onda bi verovatnije bilo da su Atlantiđani težili sunčevom putovanju prema Veneri, a mogli su prizvati duhove te planete, kako bi oni doputovali do nas. Da je to nemoguće, ko može potvrditi? Prema teoriji Magova, snaga se povećava, kako se približavamo suncu. Zato su stanovnici Zemlje podložniji magijskoj snazi Naše Zvezde, nego oni Marsa, a ovi od onih sa velikog Jupitera, sumornog i katastrofalnog Saturna i Urana ili Neptuna, izgubljenog u zvezdanim snovima. Ipak, snaga svake planete pojedinačno može, u stvari, mora biti sasvim drugačija. Kako temeljno načelo postojanja kao i vrednosti G uveliko varira, ne razlikuju li se stanovnici jednako po obliku tela kao i umu?! Oni koji žive na malome, bezračnom Mesecu, u vodonikovim fontanama koje plamte stotinama milja u etar, ne mogu se sakriti ispod plamtećeg omotača sunca. Neobuzdanu ambiciju, onu što su imali Atlantiđani ne bi toliki vekovi održali bića tako mudra i moćna, ako nemaju jasno sećanja na dolazak sa Marsa ili nagoveštaj o eventualnom odlasku na Veneru. Čovek ne istrajava u fantaziji duže od nekoliko generacija.

Alhemija je postigla zapanjujuće rezultate, korisne za čovečanstvo (treba spomenuti otkriće cinka, antimona, vodonika, opijuma, samog plina), pa su temeljni ideali bili promenjeni u druge, ograničenije i praktičnije ili barem ostvarljivije.

Ovaj je stav podržan u različitim svedočanstvima. "Veliki i veličanstveni, zraci našeg oca Sunca", kaže jedan pesnik Atlasa, "su u nama. Prizovimo ih sebi neizgovorenom rečju, napravljenom gestom, radom iznad svakog rada, zato jer su one velike i veličanstvene zrake našeg oca Sunca. Tada od naše neveste koja nas iščekuje u venčanoj odaji, zelenoj na zelenome Zapadu, plavoj na plavome Istoku, uzdignutoj iznad našeg oca tokom večeri i jutra, iskačući pred naše baštinike i naše vojske, da bi nas dočekala u tami. Bledog sjaja su naši vrtovi u svetlosti semena luči; ogrnuti su ljudskim senkama; poprimaju oblik; oni su poput guja, poput stabala, oni su kao sveti Zerra, oni su sve stvari prave ili zaobljene, krilati su, veličanstveni. Ono što je bilo jedan u sedam, što je bilo dva - posta jedanaest! S nama rade, daju spise čudesne; podučavaju magiji, hrane najfinijom hranom. Prizovimo ih, da budu u nama, da oni spolja mogu uči, kako je rekao On, stvoritelj tajne". Ovaj deo, mada nije lišen grube rečitosti, razjašnjava razmišljanja egzoteričnih krugova. Na Atlasu pesnik nije bio kao u Engleskoj sveto i uzdignuto biće, izdvojen svojim visokim zvanjem, ustoličen u srcima ljudi, ljubljen od kraljeva i plemića, neko kome nikakvo bogatstvo i čast nisu preveliki, te se kupa u njima. Bio je običan čovek, ne različit od drugih. Svako je bio umetnik, dokle god je bio čovek, bivajući duhovan po prirodi, u postignuću ili ne, nije važno, nije ni na trenutak dobijao izraze poštovanja. Umetnost je postojala radi same umetnosti, interes stvaralaca za delo bi umro sa kreacijom. Zato je moguće da su pomenute reči pesničko preuveličavanje ili sadrže skriveno značenje ili su stvorene da zamaskiraju istinu i odvedu nas na krivi put ili pesnik ni sam nije razumeo temu. Zaista je sigurno da je samo Visoka Kuća imala tajnu Atlasa, da su magovi Kuće držali neporecivu, mada ponekad opasnu doktrinu da se istina i lažnost bilo koje izjave menja, poput dana i noći, prema statusu onoga koji sluša. Ipak, tradicija "Andjela Venere" je prejaka, pa se mora pažljivo uzeti u obzir. Čini se da je teorija bila da ako bi magovi Venere pozvali one s Atlantide, uspeh bi bio siguran, baš kao kada kralj pozove paralizovanog čoveka, pa naredi svojim oficirima da ga donešu. Sada, bio "Andeo Venere" zaista andeo sličan onom u modernom smislu te reči ili samo titula jednog od glavnih magova planete, očito je da je Visoka Kuća gorljivo želela njegovu prisutnost. Izazvati to rođenjem deteta "bez mrlje Atle" je očito bio krajnji naum, spoljni i vidljivi znak iskupljenja, garancija stvarnosti događaja. Kada je Devica, visoka sveštenica, koja je postigla značajnu slavu; bila to ili ne samo poetska parabola abiogeneze (ako je zaista u redu da to pojasmnim) otkrila jedanaesto stanje Zroa je drugo otvoreno pitanje. U svakom slučaju takva je tradicija, i zato postoje brojne parodije u pričama o rođenju Romula i Rema, Bakusa, Bude i mnogih drugih legendarnih heroja modernog vremena. Uspevamo uhvatiti jeku i u mitovima varvarskih plemena zemalja poput Sirije.

Toliko i ne više, što se tiče Podzemnih Vrtova Atlasa i njihovoj trgovini sa stanovnicima Venere.

VII**O BRAKU I DRUGIM ČUDNIM OBIČAJIMA ATLANTIĐANA:
O ŽRTVOVANJU BOGOVIMA**

Već sam skrenuo pažnju na jedinstveni koncept zadatka oženjenih, nasuprot običajima Atlasa od onih drugih Zemaljskih rasa. Ali razmatranja koja su ga uspostavila tek treba raspraviti. Neću insistirati na prostom i ciničkom pogledu uobičajnom u modernom engleskom braku, praktičnoj potvrdi Atlantiđanske pozicije. Naprotiv, na Atlasu je brak bio vrhunac ideala. Nalikuje "Hermetičkom venčanju" nekih alhemičara. Vezu među parovima je osnaživalo odsustvo nižeg nagona. Ideja koja naglašava ovaj specifičan slučaj opšte postavke jeste da bi sve prirodno trebalo biti transcendentalno. Kao što će se videti u poslednjem poglavlju, znak uspeha njihovog Velikog Dela, bilo je nadilaženje seksualnog procesa. Ipak, bračna veza se nije u potpunosti temeljila na toj negativnoj osobini. Imala je i pozitivnu stranu, poprilično nalikujuću takozvanoj hrišćanskoj doktrini Hrista i crkve. Muž i žena su morali biti otac i čerka, majka i sin, brat i sestra, učitelj i učenik, a, iznad svega, prijatelji. Taj odnos je morao postojati na svim nivoima. Znak ljubavi je bio krst; onaj od braka i paralelne ravne linije. Kao što je krst trebao transcendirati u krug, tako su i te obe linije imale za cilj da se sastanu ne na Zemlji, već na Veneri. U međuvremenu, svaki partner je vodio zaseban život; često se dešavalo da žena, pošto bi se venčala sa muškarcem i rodila dvoje dece, nosila još dvoje sa drugim muškarcem. Dešavalo se to uzastopno dva veka, tako da bi žena na kraju završila sa kohortom muževa. Takva postavka je očito morala dovesti do teških zabuna, ako bi se postavilo pitanje nasleđivanja i vlasništva, ali takvi pojmovi su im bili nepoznati. Kada svi imaju sve što im srce poželi, od kakve je to vrednosti. Istina je da su neki oblici rada (mada nevažni) bili umešani u socijalnu šemu, ali nikome nije padalo na pamet da nadzire pripadnike niže rase, smatrajući ih nečasnijima od nuđenja velike žrtve. U savršenom organizmu jedan deo je jednako važan i potreban kao bilo koji drugi. Nijedan priseban posmatrač ne može drugačije tvrditi. Jer savršeni organizam ima samo jedan cilj, zato ni jedno nečasno perce na streli nije dozvoljeno. Ljudska priroda može biti takva kakva jeste, ali se ipak moramo složiti kako je ovo neizmerno zadovoljstvo postojećim redom, mada svrha uspostavljanja toga reda nije ispunjena, omogućeno svenadvladavajućom svetlošću muke zahtevane od pojedinca. Robu je nemoguće da shvati slobodnog čoveka. Englez je uvek smatrao nerazumnim da se čovek posveti stalnom radu zbog neke ideje. Takvog nazivaju čudakom, uglavnom je oklevetan, uz njegovo delovanje bez razloga se vezuju motivi, rugaju mu se, sude mu, pa možda i raspnu. To je oprostivo, pošto je u Engleskoj filantropija uglavnom maska poroka i prevare.

Ceremonija venčanja ²¹ je bila jednostavna, dostojanstvena, pa ipak žestoka. Ljubavnici bi se, u prisustvu cele svoje kuće, javno poslednji put zagrlili. Njihovo dvoje dece bi ih tada rastavili. Podigli bi ruke, pa bi deca prošla ispod, što je sledila najsvetija slika koja je rođena od Sveštenika i Sveštenice. Tada bi otišli i svako od njih je pojedinačno primao čestitke te bili zagrljeni od svakoga koji je to želio učiniti. Tada bi Sveštenik i Sveštenica uzdigli sliku i postavili u pogodno svetilište, završavajući ceremoniju naredbom "Na rad", i pridodavajući silinu svojim primerom odlaženja na rad.

Obrazovanje dece je naredna bitna tema u kojoj su im ideje bila u potpunosti suprotne našima. Obuka je potpuno prestajala u doba puberteta, ponekad sa šest godina, ali nikad posle četrnaeste godine. Ako bi se to toliko odužilo, delikvent bi bio podvrgnut izrugivanjem, noseći kvadratnu crnu kapu. Ponekad bi bio obučen i poslat među ropsku rasu kako bi im davao instrukcije o religiji i sličnim naučnim granama. Povratak na Atlas mu se nikada više ne bi dopustio. Ignorancija i praznoverje ravni se tako održavala na pravoj visini.

Način edukacije ja zaista bio jednostavan. Neki Atlantiđani bi napravili studiju dajući različite članke deci u ruke. Posmatrali bi kakvu će ona korist od njih imati. Tokom nekoliko meseci, stručnjaci bi sačinili psihologiju deteta, vodeći ih u skladu s tim. Bračni običaji Atlasa nisu dozvoljavali nagli rast nataliteta, zato je bilo lako da se svakom detetu posveti puna pažnja. Metoda kontradikcije se takođe koristila u obrazovanju, gde se detetova želja konstantno stimulisala paralelnim treniranjem suprotnih predmeta. Deci bi takođe pokazivali nizove poređanih činjenica, pa im se davalо objašnjenje. Ali, nisu im zadavali bol, da bi osigurali njihovo usvajanje znanja; ono je ostavljeno umu kao impresija. Mozak se nije opterećivao konstantnim naporom, stvarima smeštenim u podsvesti. U praksi je otkriveno da je svako dete naučilo ono što mu je bilo pokazano, pa da je to znanje uvek spremno za realizaciju, pri čemu se svest nikada nije zamarala ili prenaprezala. Takođe je otkriveno da su oni za koje kažemo da im je memorija dobra, uglavnom bili ti koji se nisu pravilno razvili, pa su bili najmanje korisni društvu.

Najčudnija od njihovih metoda je bila potraga za genijem. Posao stručnjaka je bio da pomno prate sve što dete učini. Svaki put kada ne bi shvatili funkcionisanje njegovog uma, dali bi mu posebnog staratelja, koji bi učinio što je više mogao u ohrabrvanju deteta da bude što nerazumljivije.

"Apud eos membrum virile membrano lucido erat; ob quod qualis circumscisio die nativitatis facta erat. Vix credere dignum est, tanquam verum, seminarum montes venerealis similitudine facies fuere, facies demonicae, sardonicae, Satyricae, cuius os erat os vulvae, res horribiles atque ridiculosa. Ferunt similia de virorum membris, quae fingunt sicut imagines homunculorum fuere. Lege - Judice - Tace."

Mnogi muškarci su odranije imali koštate izrasline, koje su se pretvarale u robove. Takođe se to moglo videti kod viših tipova žena. Neobično izvezene kapuljače su nosili oba pola, a oni u rangu sveštenika su ih ukrašavali živim zmijama, dok su ih Visoki Sveštenici ukrašavali perima ili krilima, ne uzetih sa mrtvih ptica, već načinjenih od venca cvetova od suvog zlata. Nasleđe tih običaja ponekad se vidi na slikama "Bogova" Egipta, koji su bili Atlantiđani, a čija je misija bila da nasele tu zemlju. Imena nekih ranijih bogova to potvrđuju. "Nu" (hebrejski "Noah") je atlantiđanska reč za luk, "Zu" (egipatski "Shu") se koristila za mnoge ideje povezane sa vetrom, "Asi" znači "cum quasi serpens", i očito je da je to ime neke stvarne Visoke Sveštenice. "Ra" je čista atlantiđanska reč za Sunce, a "Mse" (egipatski "Comse") je Mesec. Ideja u reči "Mse" je legenda o snažnoj ženi ("M") koja zatvara zmijiska usta ("S") ili je ona zmaja, pa odavde imamo Adut Tarota broj XI Bohemijskog špila i legendu o "Apokalipsi". U mističnoj Grčkoj kod Gnostika takođe nalazimo slične tragove, "Sofia" što odgovara za "S Ph", daje ideju "zmijinog daha" tj. mudrosti. "IAO" je "PHALLOS", "KTEIS", "PROKTOS". Reč "LOGOS" znači Dečak ("G") prirodno začet od Device ("L") i Zmije ("S"). "THEOS" (koren "O", prvo pisan kao "0") znači Sunce u svojoj snazi i ujedinjeni Lingam-Joni. "CHRISTOS" je "Ljubav žudnje Uzdižućeg Sunca" ("R") i Zmije ("S")".

"I" i "T" označavaju određene detalje koji nadilaze trenutnu diskusiju. "NEUMA" (atlantičanski "NM") je "Luk Žene", a "MARIA" Žena Sunca ²². Reči "MEITHRAS" i "ABRAXAS" su također derivacije sa Atlasa. "Žena je ušla, Lingam se ujedinio sa Joni, nosi Sunce u zmijskoj materici" i "Iz usta materice (dolazi) Sunce tražeći matericu svoje žudnje, čak i zmijsku matericu". Tako je opisan tok godine, kao što je bio običaj drevnih naroda. Jasnoća ideja koje korespondiraju sa svakim slovom je iznesena vrlo decidirano: tako "TLA", crno, znači stigmu ili označu devičanske materice, "IA" (Pozdrav! Dobrodošli!) "Licem u lice", među ostalim posebnostima gore opisanim. Tih nekoliko primera će biti dovoljni da ukažu na jedinstven karakter jezika, ²³ i način kako su osnovni dogmatski simboli bili pripojeni od naslednika Atlasa u svim svetilištima svih rasa koje su smatrali vrednim pomoći.

Ne smem čuteći da pređem preko teme o žrtvovanju bogovima, o čemu sam već dao površnu referencu. Takve žrtve nisu bile česte; žrtve su bile "propusti", beskorisne društvenoj ekonomiji. ²⁴ Posto su predstavljali glavni izdatak, težnja je bila to vratiti, koliko-toliko, jer se nije mogao očekivati dobitak. Žrtva je stoga bila data Visokom Svešteniku ili Sveštenici, koji bi izvukli život pomoću instrumenta izumljenog i savršeno adaptiranog svrsi, tako da bi žrtva umrla od iscrpljenosti. Ponovno osvojen život je tada bio dat "bogovima" na način previše kompleksan da se opiše u ovom kratkom izveštaju.

Rano doba zbog kojeg je dolazilo do puberteta je bilo deo nauma. Period trudnoće se smanjio na četiri meseca. Sve to je bio način ekonomisanja vremena. Starost je uvek značila spremnost Atlantičana da "odu i vide" pri prvom osećaju pada energije. Bez sumnje, dalja postignuća bi mogla biti učinjena, ali zbog gubitka zanimanja za materiju, na celu generaciju se gledalo kao na "stari eksperiment", koji teško da je mogao isplatiti nevolje daljih istraživanja. Tokom 200 do 300 godina čovekove pune snage, samo je otprilike 8 godina bio gubitak na detinjstvo, pa čak ni to nije bio potpuni gubitak, zato što je barem neko vreme bilo potrebno stručnjacima da otkriju i usmere sklonosti uma. Na telo je trebalo gledati kao na mašinu, teoretsko ograničenje, čiji se krajnji stepen efikasnosti trebao doseći.

Toliko o običajima Atlantičana, koji se odnose na brak, obrazovanje i versko žrtvovanje.

VIII

O ISTORIJI ATLASA, OD NAJRANIJIH POČETAKA DO TRENUTKA PRE KATASTROFE

Vreme kada je nastao Atlas je izgubljeno u tami davnine. Službeno religijsko objašnjenje je sledeće: "Došli smo preko voda na živom Atli", što je pobožno, ali malo verovatno. Moramo sumnjati u to mistično tumačenje. Laički istoričar kaže: "Došli smo, bežeći od katastrofe, osam osoba na brodu, noseći živi Zro". To me podseća na kasniju legendu verovatno iste vrednosti. Pesnici iskreno tvrde: "Mi smo sišli iz raja" i zato je bilo ozbiljno naloženo da moreplovci daju prednost ravnicama, a ne stenama. Zakon protivrečnosti Prirode objašnjava ovaj put. Drugi smatraju da su najraniji doseljenici došli vazduhom ili kroz vazduh.

To znači ili balonima ili avionima, pošto je letenje bilo poznato tek nekoliko vekova kasnije. Sa sigurnošću se zna samo to da su najraniji doseljenici bili prava ratnička rasa.

Atlantički Homer, Ylo, opisao je prvu bitku sa velikom preciznošću, pa ne postoji nikakva sumnja da je prepričavao činjenice - očita kontradikcija u odnosu na njegove ranije knjige. Čini se da je postojalo nekoliko Atlantičana, osim ako njihova imena nisu od nekih starešina, što ostali dokazi pobijaju. Domoroci su bili naoružani svim mogućim preciznim instrumentima. Posedovali su konjicu i mnoštvo artiljerije, kao i oružje superiornije od današnje moderne malokalibarske puške (osim ako Ylo ne preteruje), poput sačmarice. Uprkos tome narod Atlasa ih je "mlatio šipkama" ili ih je "napadao svojim šiljcima", pa su ih potpuno proterali. Sećanje na te šipke i šiljke je nekim komentatorima absurdno sugerisalo da su Atlantičani hipnotizovali neprijatelja. Izneti takvo mišljenje je dovoljno da se autori izlože preziru domišljatih. Sveukupno je bilo 86 bitaka, tokom pet godina, pre nego što su domoroci, znatno oslabljeni, zatražili mir. Prihvaćen je sa velikim uslovima, koje su kolonisti prekršili kad god su hteli, u skladu s njihovim nepromenjivim pravilima. Ipak, prošlo je gotovo sto godina pre nego što je osnovan prvi fakultet Magije. Pre toga se Atla nosio samo ako su događaji tako nalagali. Sada je bio zatvoren na planini uz prigodnu ceremoniju. Trista godina kasnije susrećemo se licem u lice s prvom Misterijom Atlasa. Sledi prevod zabeleški tog zaista čudnog događaja.

"Došlo je vreme kada su svi ljudi pocrneli i umrli. Živi je Atla prebivao sam, noseći Merkur, odakle - to samo Sunce zna. Tada su ponovno došli istinski muškarci Atlasa i sa svojim ženama iznadrili bogove i boginje. Praznina nije patila, zemlja je bila u miru. Zaista se uzdigla Umetnost, a muškarci su gradili iako su bili slepi. I beše svetlo, ali neko svetlo donese razdor. Zašto ih je mudri čovek uništio svojom Magijom, nema spomena, jer je ostalo skriveno u onom koji jeste." Neka vrsta "Si", "monumentum quaeris, okolnosti" je ovde naslućena. U svakom slučaju postajala su dva nepremostiva ponora između ranih muka doseljenika, perioda veličanstvenih zgrada i modernog doba, čime je pokazana stabilnost "kuća". "Kuće" su se mogle izgraditi tek kada je Zro usavršen, što uveliko pomaže u određivanju tačnijeg datuma događaja. Idućih 2500 godina su bile godine mirnog napretka; radni mlinovi su radili bez zastoja, a sledeći događaj je bio otkrivanje crnog fosfora. Običaj je bio Atlu obožavati svetlima, voštanicama od žutog fosfora u zlatnim omotima. Atla je tada bio presvučen velom. Na jednom Prolećnom festivalu velovi su izgoreli, svetla su pogašena, a žuti fosfor se pretvorio u crni prah. Magovi su to ispitali, pa su doveli Zro do devetog stanja. To je izmenilo stanje stvari: više nije bilo starosti, zaraze i dobrovoljne smrti. Začuđujuće, ali to je direktno dovelo do Velike Zavere.

Na kraju tog razdoblja od 2500 godina, sistem "kuća" je već bio dobro utemeljen. Postojalo je više od 400 takvih "kuća", dok je u svakoj u proseku živelo i do 1000 duša. Njima su vladale 4 "kuće nad kućama" a njihovi vladari su primali naredbe iz Visoke Kuće, na čijem čelu je bio živi Atla. Jednostavan početak Atle je bio revolucija; i kao sva revolucionarna tela, bio je obavezan da usvoji strogu formu autokratije. Demokratija uvek na kraju postane konzervativna. Jedina nada jeste u tome da se uhvati u nekom trenu ludog entuzijazma i razbije pre nego što se oporavi. Cezar i Napoleon su sve to činili dokle god su mogli; Kromvel i Porfirio Diaz su to takođe učinili, ali unutar uskih granica.

Izvesni mudrijaš - jer ga filozofom ne možemo nazvati - pokušao je da proglaši magijski zakon da je sadašnji životni standard svega što se od života poželeti može; dalji razvoj bi - kako je tvrdio - bio opasan, jer dostizanje Venere nije vredno pažnje, a jedina težnja Magova trebalo bi da bude da održe stvari kakve jesu.

Smatrati takve uslove "Zakonom" ne služi na čast autoru i njegovim sledbenicima. Ipak, takvih ima mnogo. Deveto stanje Zroa je bio skok proračunat da bi se uz nemirio i najmirniji um. Njegova spoznaja je osiromašila maštanja optimista. Pesnici su odbacili svoje stiletoe.²⁵ Visoki Sveštenici koji su proveli decenije u očitom eksperimentu, našli su da je rezultat ostvaren na potpuno drugačiji način. Ukratko, dve trećine ljudi je bilo zaraženo sa jeresi, u nadi da će ga čuti objavljenog kao Magijski Zakon.

Ovde mora biti pojašnjeno da je svaki Magijski Zakon na početku bio opšti akt praktičnog rada, pa su škole, koje su podržavale bilo koji zakon ili insistirale na njemu, na taj način postale poznate. Svaki bitan zakon u istoriji je izgubio značaj zahvaljujući novom otkriću o Zrou ili nekoj drugoj stvari od praktičnog značaja, baš kao što je "častan mir" Disraelija proistekao iz kalkulacije o ceni brodova, vojnika i patriota. Svaki korak Zroa je zato uključivao uzdizanje nove škole; mada je mudrijaš bio ambiciozan, ipak je zakon, koji je želeo uspostaviti, pripadao ropskoj rasi.

"Zakon" je poslat u Visoku Kuću na potvrdu. Poneka primedba bi se mogla predvideti, ali нико nije bio spremjan za tamu neodobravanja koja je odatle zračila, hladeći srca. Usledio je slučaj bez presedana, nikakav odgovor nije dat. Naprotiv, čak je i normalna komunikacija bila onemogućena. Kuće koje su uzdizale inovaciju - njih 333 na broju - većale su i došle do odluke da je beskorisno usprotiviti se Visokoj kući. Gotovo da je došlo do pomirenja, kada se žena koja je jednom bila u prisutnosti "K Noj" podigla i žustro izrekla: "Živi Atla je glava naše urote". Drugim rečima, oni su bili lojalisti, a Magovi Visoke Kuće pobunjenici. To je bio razlog njihove izolacije - njihova glava je bila protiv njih. Onda je rešeno da se krene u Visoku Kuću i da se zahteva staranje o "K Noj". Blizu cilja, ipak, ostatak starog obožavanja je poprilično uplašio vođe - napominjem da su pet od šest jeretika bile žene - kada su videli čvrstu falangu Magova koja je pretila njihovom centru. Dok su posrtale, jedna od žena je zavapila: "Oni su samo ljudi, kao i mi." Formirali su se redovi na sve strane armija se podelila na male falange, njih 66 u svakoj. Tek tada je istina bila shvaćena. Mada se napad mogao odbiti, strana koja je napala je iščezla. Bilo je to trenutno i potpuno nestajanje. Od tog trenutka je bilo sigurno da je vladajuća sila na Atlasu Nešto²⁶ beskonačno gore od Živog Atle. Da bi izbegli ponavljanje takve katastrofe - jer su Magovi Visoke Kuće znali da svaka manifestacija Vrhovnog poništava stogodišnji rad - objavili su da su postali ogavni za gledanje. Ubuduće će se uvek pokazivati pokriveni velovima ili radije maskama, koje su uglavnom bile fantastično ukrašene u dokonim satima. Dalje promene su bile učinjene u načinu vladanja. Glava jedne "Kuće nad Kućama" je proglašen starešinom: Visoka Kuća se nije mešala u državne poslove. Tako je Atla oslobođen svake namere i namene. Ipak je obožavanje i žrtvovanje nastavljeno. U modernom žargonu postao je "ustavni monarh".

Idućih hiljadu godina su bile godine iskušenja i to u različitim pogledima. Pokušaj kontrole populacije je bio neumeren, nastao je revolt ili bolje rečeno napad ropske rase, što je završilo zamenom "hleba nebeskog" s onim proizvodima zemlje kojima su se pre hranili, dijeta tako uspešna da se više nikakvi problemi nisu javljali.

Grčke legende o borbama među Bogovima, divovima, Titanima jesu priče o stvarnim ratovima ili grupi ratova nastavljenih u intervalima većim od 200 godina. Neprijatelji su razvili mornaričku artiljeriju do ekstrema. Ovo su bile njihove taktike:

Istrebiti ropsku rasu, da bi se umesali u proizvodnju Zroa.

Nasrnuti i uništiti Visoku Kuću.

Prva taktika je imala velikog uspeha, plutajuća stena je pogodjena projektilima i potonula. To se uglavnom dešavalo na udaljenim ostrvima, gde se nisu bojali vojnog pohoda. Takođe su postojale razne epidemije. Atlas je toliko ekstremno potisnut da su vodeni putevi odsečeni, pa je izведен napad na Visoku Kuću. Mesecima je trajalo danonoćno bombardovanje. Ne shvatajući dobro poznati magijski zakon, Atlantiđani toga vremena su smatrali zabranjenim koristiti bilo kakvu drugu obranu osim šipki i štapova svojih otaca; a takva oruđa su, čini se, bila beskorisna protiv mašina i ljudi zaštićenih tvrđavama, pa ih se nije moglo dohvati. Podmornice oblika morskih pasa su bile neosvojive. Zato je rat na početku bio jednostran. Neki mlađi Mag je ipak naumio da umre za svoju zemlju ako bude potrebno, pa je odlučio da im vratи milo za drago. Otkrio je da Zro u svom razvojnem stanju (tj. među sferama) ima moć da dovede do endotermičke reakcije, da morska voda na primer postaje kaustična soda i hidro-hlorna kiselina; i nadalje da kiselina proizvedena na taj način biva mnogo hiljada puta aktivnija nego ona u normalnom stanju. Kamene posude u kojima je vršio prve eksperimente brzo su se rastopile poput maslaca u vrelom ulju. Tada je napunio nekoliko šupljih sfera, koje je tokom noći bacio blizu neprijateljskih podmornica. Uništio je oplate skoro cele flote; ostatak flote je u zoru već pobegao. Vratili su se sledeće godine, izvodeći samo dnevne napade i uglavnom se posvetili uništavanju radnih mlinova. Mlađi Mag je nagrađen za svoje služenje tako što su ga predstavili Atlji, a taj primer je ohrabrio druge da pronađu načine za uspešniji napad na osvajače. Zato su izumeli veštački mrak kombinujući ga sa prethodnim metodom; to je samo jednim delom bilo uspešno, strahovita brzina "morskih pasa" omogućila im je izbegavanje pretečih oblaka. Učinili su ogromne štete, a količina Zroa je ozbiljno bila smanjena. Stvari su krenule iz lošeg u još gore, pa su kulminirale napadom na Visoku Kuću. Osvajači su brodove okružili vatrenim splavovima, bilo je nemoguće izvesti napad tokom noći. Tek se tada Visoka Kuća pozvala na hrabrost svojih sinova. Naoružani dugim mačevima Zroa, nagnuli su u more pravo pod zube "Zhee-Zhoua", ali imajući dovoljno vremena da navale na brodove i raskidaju ih u komadiće. Plamteći splavovi su im pomogli, usmeravajući plivače ka cilju. Napad na Visoku Kuću je napokon podigao Atlas. Protivofanziva je skovana i izvršena sa naglim i potpunim uspehom, neprijatelj je bio uništen, a njihova zemlja ne samo opustošena, već uništena silnim zemljotresima. Svaka aktivnost takve vrste ipak je bila osuđena, ponavljanje je onemogućeno selidbom Visoke Kuće na uzvišenu planinu pre opisanu, a jedna "kuća" je odabrana da neguje umeće rata. Poverena joj je dužnost uništenja bilo kojeg živog stvora koji bi se približio Atlasu na sto milja.

Postoji još samo jedna avantura od istorijske važnosti. Bio je to pokušaj nekih glupih Atlantiđana da osnuju "Carstvo", da ono bude u potpunosti različito od misionarskih napora koje smo pre spominjali. Prvobitno stanovništvo Atlasa, kao što je bio slučaj sa svim cvetajućim kolonijama, izgradilo je nekoliko hrabrih pionira. Postepeno je raslo. Ali, Atlas je u njegovoj trenutnoj ludosti izlio krv i blaga, zahvaljujući besmislenom pokušaju da nametne stranu dominaciju zemljama neodgovarajućim ljudskom geniju. Ideja je naravno bila da se poveća priliv radnika, a time i krutim Zroom. Prvo, takva avantura je bila preskupa. Bilo je neekonomično (u naučnom smislu) poslati brodove sa manje od 1000 ratnika. Nužan Zro je zahtevao zapošljavanje najmanje 7000 robova. Zato je mornarička konstrukcija bila kolosalnih razmara. Iako je malo napora uloženo u osvajanje, domorodci su morali skoro u potpunosti biti istrebljeni, a rad preživelih je bilo teško održati. Ni tada nije bio ni deset odsto efikasan, kao onaj kod domaćih. Uvezeni robovi su štaviše dobijali domaće zaraze, pa ih je na hiljade umiralo; i iako se pomoću začuđujućih žrtava Zapadno Afričko Carstvo održalo skoro 200 godina, moralno se srušiti, neslavno poput francuske avanture u Meksiku ili engleske u Indiji i Južnoj Africi.²⁷

Glavni uzroci toga su bili nemogućnost odgajanja dece, pa čak i opstanak njihovih žena u tako nestabilnoj klimi. Iznad svega je stajala činjenica da čvrsti Zro nije po kvalitetu bio jednak onome stvorenom na Atlasu, i da se Zro stvoren od Atlantidana nije smeо proizvoditi izvan njihove zemlje. Lekcija je naučena. Do kraja se napredovalo u pravom smeru. Velika većina kolonista se vratila na Atlas; ali mnogi, kao što je i običaj među kolonistima osvajačima, zamenili su Zro prostom hranom, mešajući se sa domorodcima, pa su se uglavnom degenerisali do rasa nižih od sadašnjih potomaka onih koji su tada bili jednaki ropskoj klasi Atlasa.

IX

O KATASTROFI, O PRETHODNIM DOGAĐAJIMA I PREPOSTAVLJENIM UZROCIMA

U mojim zabeleškama o Zrou, neophodnosti radi, nekako sam razvodnio izveštaj o osobinama ove predivne materije. Razjasnimo da je čvrsti Zro u svojih devet stanja proizveden od ropske rase i konzumiran u "kućama" uvek bio manje kvalitetan od onog istog stepena koji se proizvodio kod Atlantidana, i konzumirao u Visokoj Kući. Na primer, čvrsti Zro proizveden u radnim mlinovima, sa svim mogućim načinima pročišćavanja. Prvi stepen svešteničkog Zroa mogao se proizvesti bilo gde i bilo kada, prirodno se usmeravao do posuda bez ikakve predostrožnosti. Mora se, barem tako mislim, pretpostaviti da je Zro, stvoren u Visokoj Kući bio puno veće čistoće i potencije. Vrlo mala količina se mogla koristiti kod magijskih eksperimenata, zato ga je bilo potrebno imati u ogromnim količinama, proizvoditi ga tokom mnogo vekova neometanog rada. Nemam, naravno, nikakve beleške o tom istraživanju; misterije Visoke Kuće su uvek bile prilično nerazumljive i nisu se u potpunosti obelodanjivale naslednicima Atlasa. Morale su biti ponovo otkrivene od Magova nove rase. Moguće je da je u jednom ili nekom drugom obliku Zro učinjen stabilnim, i korišćen za impregnaciju stubova koji su navodno bili prenošeni "kroz zemlju"; možda, mada manje neverovatno, samo nekoliko stotina milja u dubinu. Takav stub, koliko god da je bio dug, sigurno je svoj vrh imao odmah podno spremnika Visoke Kuće. Bio je dovršen nekih 70 godina pre "katastrofe", ali izgleda da nije bio učinjen nikakav napor da ga se proba iskoristiti. Čini mi se mogućim da je neko predvideo celu "katastrofu", da je stub bio deo neke aparature i da je događaj koji će sada opisati mogao da se očekuje.

Taj događaj je bio rođenje deteta u Visokoj Kući, deteta bez oznake po kojoj bi se razlikovalo od čerki Atlasa. Toliko iznenađuje teorija da se tu dete može roditi, da sam sklon posumnjati u nepravilno korištenje reči "roditi". Mislim, da su Magovi doveli Zro do jedanaestog stanja, kada poprima ljudski oblik i živi! Alternativna teorija je o "Andelu Venere" opisana u poglavljju o Podzemnim Vrtovima Atlasa. Oni koji podržavaju tu teoriju smatraju da dete nije rođeno od Sveštenice, nego od Živog Atle.

U svakom slučaju, cela zemlja se tome neobuzdano radovala. Poslovi su bili izvršavani brže nego ikada pre. Neko bi mogao reći da je reč o radnom delirijumu. To se nastavilo tokom idućih jedanaest godina bez zastoja, a tada, bez upozorenja, došla je naredba svakom muškarcu, ženi i detetu da dođu na popravak Visoke Kuće.

Što je tada napravljeno, ne znam, uopšte se ne usuđujem da nagađam. Tog istog dana sedam dobrovoljaca, herojski odbijajući nagradu za vekovne napore, pristavši tamnovati na zabaćenoj planeti, naslednici Atlasa, izašli su iz Visoke Kuće. Pretražili su daleke planine, jer su тамо čuvali deo Tajne Svetе Rase, kako bi je u odgovarajuće vreme saopštili i podučili sposobnu decu drugih Zemaljskih rasa, ne bi li jednog dana drugi ljudi mogli poduzeti zadatak sličan tom koji se upravo završavao.

Jedva da je kupola Atlasa nestala na obzoru u moru iza njih, desila se "katastrofa". Visoka Kuća i stub podno nje, sa svim stanovnicima Atlasa, bili su ispaljeni sa Zemlje uz pratnju miliona silovitih munja, i usmereni prema zelenom odsjaju slave, tačkici na Zapadu nad sunčevim zalazom.

Istog trena, Zemlja, njihov napušteni bog, predala se gnev. More je jurnulo u prazninu stuba i u hiljadu zemljotresa, Atlas, "kuće" i ravnice su zauvek bile srušene u okean. Plimni talasi valjali su se zemljom; na svakom uglu velike poplave su odnosile sela i gradove; zemljotresi su grmeli i oluje urlale; buka je trijumfovala. Godinama posle katastrofe umiruće podrhtavanje tog Događaja i dalje užasava čovečanstvo.²⁸ I večni talasi velike majke nadolazili su Atlasom, preostali su samo suvjonjavi vrhunci, gologlavi jarboli propasti, označavajući nestali kontinent. Osim za naslednike, među kojima sam najmlađi i najbezvredniji, zaborav je pao, poput onog poslednje noći, kada će Sunce zauvek nestati, nad Atlasom i njegovim narodom.

Može li tako visoki cilj biti sprečen takmičenjem, zar nas takvo dostignuće ne bi trebalo pokrenuti da stremimo višem? Ako je tako, neka Zemlja zaista padne sa svog visokog mesta na nebesima i neka ljudski rod bude zauvek odbačen od Sunca! Ljudi Zemlje! Tražite naslednike Atlasa; neka vas poređaju u falangu, neka vas izgrade u piramidu; da bi mogli prodreti u ono što vas očekuje, da uspostavite novi poredak Atlantiđana, kako biste bili glavno uporište i glavno stremljenje Zemlje, pioniri sopstvenih staza ka nebesima i našem Gospodu Ocu, Suncu! Stavio je ruku na svoje bedro i zakleo se.

Neizrecivim "", "Tla" i svetim Zroom se zakleo, i zatim ušao u telo novog Atle, koji i danas živi nad Zemljom.

BELEŠKE

1. Postojale su četiri (neko kaže pet) različite rase, svaka sa nekoliko ograna. Ali glavne su karakteristike bile iste. Tvrdi se da su Portugalci i Englezi njihovi potomci ili makar jako slični.
2. Ili ZRA'D. ZR se polako rastegne; potom se usne iznenada izvijaju u podrugljivo rezanje i izgovaraju britko, snažno utiskujući. Raspravljalo se da li je ova reč povezana sa Sanskrtskim SRI, sveti.
3. Ista se društvena opasnost dešava u naše vreme, otkriven je identičan lek i upotrebljava se pri obaveznom školovanju i u jeftinom novinarstvu.
4. Gautama je ili reinkarnacija ili legenda o prethodnom Budi, misionaru sa Atlasa, ako je suditi po nepokretnosti vrata, pokrivanju lica ušima i drugim monstruoznim detaljima.
5. Postojaо je njihov Guverner, o čijem imenu, prirodi i funkciji mi nije dozvoljeno govoriti.
6. Jedno od najsajnije dece je počinilo samoubistvo, shvativši da ne može pomeriti gornju vilicu. Taj dečak je postavljen među jedanaest heroja koji imaju status u Velikoj Kući. Atlatiđanska "žalost" u svom krajnjem smislu ("dukka" ili "Weltschmerz") jeste trzanje gornje vilice.
7. Ovaj sistem komunikacije je imao velike prednosti nad bilo kojim drugim. Zavisi jedino o volji pošiljaoca, a ne o daljini. Telepatske poruke ne mogu biti "snimane" ili na bilo koji način zmetnute.
8. Nazivaju ih Zhee-Zhou, imitirajući udarac repa i krik žrtve.
9. Pitanje je detaljno razmatrano i na kraju odbačeno, na Stokholmskom savetovanju, 1913.
10. Scena je toliko stvarna da mi je nemoguće, ovde i drugde, izbeći nemernu upotrebu prezenta.
11. Postoji još šest delova instrumenta kojima se odvajaju i odvode do bazena šest suptilnih načela znoja.
12. Potrebna je najmanja količina, jer nije promenjiv, bivajući savršeno kataltičan. Taj oblik fosfora je jedan od najstabilnijih elemenata. Spaja se (koliko je znano) jedino sa Zroom. Oslobođen, postaje obični žuti fosfor.
13. Usprkos krajnjem promiskulitetu Atlantiđana, nikad nije bilo sumnje, zbog posebne oznake svakog čoveka, čija je stigma ili varijacija bila nesumnjiva.
14. Nikakva bolest nije bila poznata posle dovođenja Zroa u devetu fazu, bilo kakvo neraspoloženje je izlečeno prvom dozom.
15. Nijedno poznato stanje Zroa nije stabilno. Otuda je očito da je Atlas u potpunosti bio u rukama ropske rase. Srećom, nikakva nedaća se nije desila, dopremanje proizvoda nije prekidano.
16. Postojalo je naselje u Finskoj. Jedini ostaci u istorijskom periodu su "Laponske Veštice".
17. Postoje različite teorije; prva da je neka vrsta avatara, druga da je Atla značajna kvitesencija; drugi prizivaju "K Njoj", "Andželu Venere, sili naše težnje".
18. Najobičniji kompliment.
19. Posebno majmuni. Rezultat tih eksperimenata je poslat da kolonizuje ostrvo, ali je pobegao i posle mnogih putovanja stigao do Japana, gde se njihovi naslednici još razvijaju.
20. Delimični izuzetak je važio za primarne brojeve, jer su nastajali sami iz sebe, a svaki od onih koji su bili proučavani je imao svoju posebnu (i komparativno jednostavnu) oznaku.
21. Postojalo je takođe venčanje Magičara koji su izbegavali bilo kakav polni odnos, zato su se venčali sa pripadnikom suprotnog pola samo formalno. Nije bilo nikakve ceremonije; ali su imali poseban znak, dajući time do znanja da su posvećeni.
22. MAR je atlantiđanski (i sanskrtski) umreti. Ta reč baca svetlo na njihov koncept.

23. Primeti kako nikakve tautologije ne skrnave vlastite lingvističke izvore. "Kako sam zapisao" se nikako ne menja u "Kako sam razmatrao, zabeležio, opisao, rekao, nameravao, napomenuo, istakao" i tako dalje.

24. Moram se na trenutak vratiti jeziku. OIK, grčki "OIKOS", znači "Kuća Ulazećeg Čoveka". NOM, grčki "NOMOS", znači "Luk Ženine Kuće", tj., ono što ih pokriva ili štiti. Zato je to "Zakon".

25. Bodeži oštri poput igle od Zroa u sedmom stanju, kojima je pisano po kamenim zidovima Atlasa.

26. Ova tema nije otvorena za diskusiju. I sa vremenske distance je opasno spekulisati o tome.

27. Napisao sam ponešto, mada ne mnogo, o tim događajima. Želeći da ilustrujem ovde iznesenu teoriju, zamoliću čitaoca neka uporedi rezultate pokušaja kolonizacije Amerike: pod a - cele vojne moći Španije u svojem zenitu; pod b - egzila u "Mayfloweru".

28. Legende o Potopu su potekle iz ovog događaja.